Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 127● 6 ноември 1973● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

СЕМЕЙСТВОТО — ОГНИЩЕ НА СПОРТА стр. 6

МАМО ВОЛДЕ: «ЗА АФРИКА ЩЕ СЕ ГОВОРИ С ПО-ГОЛЯМО УВАЖЕНИЕ» стр. 11

Всяка година през ноември тръгва на път "ешелонът на гигантите", "композиран" от най-добрите европейски баскетболни отбори. Начело с първия стрелец в Европа Атанас Голомеев (11) нашият шампион "Академик" поне в началото не би трябвало да има проблеми...

стр. 10

ВЕЛИКАТА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА -56 ГОДИНИ

СПОРТ в СССР стр. 8-9

ЕДИН ЛЕК ИЗПИТ, КОЙТО СЕ ОКАЗА МНОГО ТЕЖЪК • • СТРАШНОТО «КЪЛБО НАЗАД»! • КОЙ ЩЕ ПИШЕ ДВОЙКИ НА ТАКИВА УЧИТЕЛИ?

ТРАГИКОМЕДИЯ ИЛИ ТРАГЕДИЯ

В салона по джудо на стадион "В. Левски" се събраха кандидатите за включване в школите на федерацията по джудо и ЦСКА "Септ. знаме". Около 150 момчета и момичета от 10 до 18 години. Тъй като интересът бе голям, проведе се изпит – кандидатите трябваше да покажат двигателната си култура, физическите си данни, без които е трудно да станеш спортист. Досега се приемаха всички желаещи, а след това треньорите трябваше да губят много време, за да направят това, което в училище бе пропуснато. А се касае за най-минималното. .

И така – започва изпитът. Упражнения по гимнастика и акробатика, съобразени с възрастовите особености; нормативи – взети от програмите на МНП за съответните групи. Кълбо напред и назад, скок-кълбо, странично колело, везна, лицеви опори, упражнения за коремната преса, скачане на въже и повдигане на партньор от клекнало положение.

Упражнения, повечето от които се изучават още в V клас. Но се оказа, че дори и 16-17-годишни младежи не могат да направят кълбо назад, та какво ли остава до скок-кълбо! Везната ги затрудняваше също така много, както ако я правеха на греда, висока 10 метра. . . В лицевите опори и повдигането на партньор момичетата превъзхождаха представителите на "силния пол". Гимнастическите и акробатически номера на кандидатите предизвикаха много весели закачки. Но ако се замислим, че се смеем на младежи, които вече години имат часове по физическо възпитание в училище и чийто връстници-спортисти подобряват световни рекорди и печелят олимпийски медали, едва ли ще ни бъде смешно. . .

Но ето мнението на двама треньори:

Ал. Негенцов: "Болшинството от младежите са без координация, без общофизическа култура. Идват ученици от X клас – нормално развити, а не могат да направят 5 лицеви опори, не могат да клекнат 4 пъти!"

Ем. Проколов: "Прави впечатление липсата на елементарни двигателни качества и координация. При едно на външен поглед добро физическо развитие (резултат на добри условия за живот и калорична храна) се сблъскваме с липсата както на познания по теория на елементарната гимнастика, така и на физически качества. Струва ми се, че много преподаватели по физическо възпитание подценяват своите задължения в часовете си. По друг начин не мога да си обясня състоянието на кандидатите за джудисти. Девойките са функционално по-добре – имат значително по-добри показатели не само в гъвкавостта, координацията и кондицията, но и в. . . силата. При една и съща възраст с една и съща тежест момчетата клякат 5-6 пъти с ясно изразена непохватност, момичетата до 14 пъти! Когато попитах няколко души какво правят в часовете по физкултура, те ми отговаряха "нищо особено", "м каме гюле", "играем на висил "занимаваме се с художествена настика". . . но не можаха да покажат нито един елемент упражненията, които изучават.

Децата имат желание да с туват и затова са дошли

Кандидатствуваха дори и освоб ни. Много често се оставят и часовете по физическо възпит години наред ученици пор хепатит, претърпяна операция и без да се прибегне до физкултур като средство за оздравяване.

През миналата година, пък и пр това всички, които се записах курсовете по джудо (в повече слу поради "непригодност" остан извън училищните отбори) само 4 месеца станаха неузнава

Както във физическо отноше така и в психологическо – доб самоувереност, обикнаха спорт

подобриха успеха си в училище. Я е, че с тези хора не е работено д и минимално в часовете по физ тура. Преди 4 години при нас до едно тромаво момиче без ника данни за спортистка." Сега тов двукратната ни шампионка за ж Верка Любенова Недкова.

Три момчета в този изпит рязк откроляваха от всички. Оказа се, две от тях са учили в Съветския с а третото в Чехословакия. превъзхождаха по физическите данни и спортното си умение. Едва можем да приемем, че това е случ но. И в СССР, и в Чехословакия обръща особено внимание на ка ството на учебната работа физкултура.

Щастливците, които с мини знания успяха да вземат "трудн изпит, след няколко месеца в далеч ще изпреварят своите неусп другари, на които ще останат с часовете по физкултура. Команди те в Народната армия ще се сбл кат отново с това, което видя на изпитите по джудо, и ще се мъч да наваксат пропуснатото. Часо те във висшите учебни заведения също недостатъчни и неефектив във физкултурните дружества ня да ги вземат. И младите "стари ще седнат на своите служебни м та. . .

А преди това в дипломите им се появят тройки или четворки часовете по физическо възпитан Макар че и това ще им бъде много. А какви бележки трябва да пиш на техните учители?. . .

Борис КОВАЧ

1 ЕДИН ОТ МНОГОТО НЕСПОЛУЧЛИВИ ОПИТИ ЗА "ВЕЗНА"

2 КАНДИДАТЪТ ИСКА ДА НИ УБЕДИ, ЧЕ ТОВА Е "КЪЛБО НАПРЕД"

3 МОМИЧЕТАТА НА ТОЗИ ИЗПИТ ИМАХА ПО-ГОЛЯМ УСПЕХ. МОЖЕ БИ ЗАЩОТО ДОЙДОХА САМО ДЕЙСТВИТЕЛНО СИЛНИ МОМИЧЕТА. НА МОМЧЕТАТА Е ПРИСЪЩ ПО-ГОЛЯМ КУРАЖ И ЗАТОВА В ЗАЛАТА ЗА ДЖУДО СЕ ЯВИХА И ТЕЗИ, КОИТО ПРОСТО ИСКАТ ДА БЪДАТ СИЛНИ. ЛЕСНО МОЖЕМ ДА ГИ РАЗБЕРЕМ. . .

Снимки: Мирослав ЧЕРВИНКА

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ТРИДЕСЕТО издание на щафетната обиколка на Народното събрание! То се състоя само преди два дни, за да ознаменува най-великата дата в историята на човечеството – Великия октомври, който постави началото на социалистическата ера!

Това е може би единственото състезание, което неизменно от първите дни на народната победа досега се организира ежегодно, и то при голям интерес. Именно по този повод разговаряхме с изтъкнатия наш треньор *Васил РАЙНОВ* – неизменен участник на това традиционно състезание – първоначално като състезател, а след това като треньор.

– Спомням си, че тогава София все още беше полуразрушена, спортът фактически правеше първите си крачки, а бяха дошли над 200 атлети – за онова време грандиозна цифра.

Поводът беше наистина празничен – спортистите чествуваха Великата октомврийска социалистическа революция. Аз участвувах в отбора на ВИФ "Г.Димитров", който излезе победител сред студентските колективи. От дружествените отбори се наложи "Славия", която в първите години след Девети септември бе най-силна в леката атлетика. Участвуваха също военни и ученически отбори. Хиляди столичани с интерес наблюдаваха борбата по булевард "Ленин". . . С всяка година това състезание добиваше по-голяма масовост, впоследствие се включиха работнически и учрежденски колективи, а така също и атлети от околните села на София. Няма изтъкнат български атлет или атлетка, които да не са участвували в щафетната обиколка на Народното събрание. Всяка година то е изпъстрено с емоционални преживявания в оспорваните битки в отделните възрастови групи. Водят се и рекорди, които по традиция почти всяка година се подобряват, а състезанието се е провеждало в топло и студено време, в дъжд и дори когато булевардите и улиците са били отрупани със сняг. . . За големия успех на щафетната обиколка главна заслуга има ГС на БСФС и столичната секция по лека атлетика, кои Винаги полагат специални грижи образцова организация. . .

На снимката: Един от многобро ните стартове на щафетна обиколка на Народното събрание.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление: Георги МАРКОВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

ДАЛИ НАИСТИНА НЯМА ЦЕНТЪР-НАПАДАТЕЛИ?

ВЪВ ВСЕКИ футболен отбор една от най-обаятелните фигури е център-нападателят. Не случайно го наричат водач на нападението; от него обикновено очакват много. Всеки иска да има силна "деветка" и затова я търси с всички средства. . .

Търсят я, бих казал, търсят я със свещ и съставителите на нашия национален отбор. Но и свещта не помага. Въпреки всичко център-нападателят на "А" отбора има в последните години много имена. Та от финалите на световното първенство през 1970 г. досега на този пост са играли не един и двама, а общо 9 състезатели! Шест от тях бяха типични представители на този пост (Жеков, Михайлов, Петков, Цветков, Христов и Миланов), трима (Дерменджиев, Димитров и Денев) просто запълваха онази празнота, която "типичните" в дадени моменти не показваха, че могат да ликвидират.

И въпреки тези продължителни и в същото време абсолютно необходими експерименти все още е трудно да се каже, че има футболист, чиито претенции да бъде водач на нападението са безспорни. След Жеков, който сам не прояви достатъчно желание и амбиция да се задържи в отбора (въпреки че няма още 30 години), други (сред тях на първо място Михайлов) подкрепят все по-малко своите кандидатури; трети (примерно Христов) излязоха от сметките, без да бъдат поради фатално стечение на обстоятелствата достатъчно изпробвани; четвърти (най-очевиден е "случаят" Петков, нещо подобно става с Миланов) не можаха да покажат в "А" отбора онази игра, която ги прави основни състезатели в техните дружествени отбори.

Това състояние на нещата е малко странно. На други постове в националния отбор "прилегнаха" и се утвърдиха състезатели, които също нямат изключителна класа; станаха необходими за отбора такива футболисти, чиито възможности и сега са обект на спорове. А център-нападателят така си остана непостоянна личност.

ПРИЧИНИТЕ за това, струва ми се, са най-малко две.

Първата от тях е психическа. Споменът за изключителните възможности на Аспарухов е твърде пресен и всеки кандидат за "неговата" фланелка неволно и неминуемо се сравнява не с който и да е, а с него; все още мнозина искат да видят нов център-нападател, който да има недостижимите реализаторски качества на Жеков, след като самият той не показва с играта си желание (а може би вече – и възможности) да се "върне" в "А" отбора.

БОНЕВ И ДЕНЕВ – НА ТЯХ НАЦИОНАЛНИЯТ ОТБОР ДЪЛЖИ МНОГО. НО В СЪСТОЯНИЕ ЛИ СА ВИНАГИ ДА СВЪРШАТ ВСИЧКО САМИ?

МИЛАНОВ: ЦЕНТЪР-НАПАДАТЕЛ, КОЙТО МОЖЕ ДА ЗАПЪЛНИ ПРАЗНОТАТА В "А" СЪСТАВА

Привържениците на тези именити играчи, които искат да се намери нов Аспарухов или нов Жеков, забравят, че такива играчи не се раждат (и не само у нас!) всеки ден, че в края на краищата трябва да се създават условия за "узряването" на други, които – ако не могат да бъдат съвсем като тях – поне да бъдат достатъчно силни, за да играят в националния отбор.

За съжаление точно тази тенденция не се забелязва в последните срещи на националния състав. Защото ако има някакво правило, то е почти в противоположна посока. Спомнете си последните игри на "А" отбора: когато той има топката, тя попада обикновено в средата на терена у Бонев – най-малко три четвърти от атаките "минават" именно през него. А капитанът на отбора или задържа топката, или тръгва напред с нея, докато му се открие вратата или пък "Виду". . . Денев. После русокосото крило (ако трябва да подаде) му я връща, светлокосият капитан му отвръща със същото. И т. н. В същото време действията на център-нападателя (пък и на другото крило, което по принцип има същата съдба. . .) остават незабелязани и той остава неведнъж изключен от играта, колкото и добре да е пласиран. Част от топките, които той получава, не го намират в най-изгодно положение – те са стигнали до него, защото това е била едва ли не последната възможност. И в края на краищата център-нападателят (нека повторим – и другото крило) започват да се чувствуват изолирани и отпускат ръце. Неведнъж – в очакване на смяна...

ПЕТКОВ: НАЧЕЛО В ЛИСТАТА НА ГОЛМАЙСТОРИТЕ И. . . ИЗВЪН КАНДИДАТИТЕ ЗА НАЦИОНАЛНАТА ФЛАНЕЛКА.

ТЕЗИ РЕДОВЕ в никакъв случаи нямат за цел да обезценят заслугите на Бонев и Денев за последните успехи на националния отбор. Те поеха върху себе си много от тежестите на квалификационните срещи за световно първенство и успешните игри с Португалия са свързани най-тясно с техните имена.

Но като съсредоточават всичко у себе си, те сами си причиняват допълнителни трудности. И на себе си, и на целия отбор! Защото противниковите бранители бързо разбират къде е българската сила и съсредоточават усилията си срещу нея; защото всяка следваща акция на двамата среща все по-голяма съпротива, тъй като противникът я е очаквал; защото от играта се изключват такива елементи като изненадата, хитростта, заблуждението на противника.

И точно затова сега на дневен ред в националния отбор е утвърждаването на истинското колективно начало в играта на нападението. Безспорно този въпрос може да бъде решен донякъде и "отвън" – с тактически внушения, с предварително разработени по-точни схеми на игра. Но истинското му осъществяване може да стане само на терена, когато всички състезатели – и на първо място Бонев и Денев! – трябва да помогнат за укрепването на един център-нападател. Кой да бъде той – това е вече друг въпрос. . .

А стане ли това, играта на Бонев и Денев ще стане безспорно по-ефективна. От това ще спечелят и те, и – това е по-важно! – целият национален отбор, на който предстоят още по-тежки битки. . .

Митьо ЕКСЕРОВ

16 И 43

Отсъствието на истински титулярен централен-нападател в последните години се е отразило и на резултатността на онези, които са обличали фланелката с №9.

● От завършването на финалите на световното първенство в Мексико нашият "А" отбор (в действителния му вариант на първи отбор на страната!) е отбелязал 43 гола. Само 7 от тях са дело на център-нападателите. Това прави само 16 процента.

● За сравнение: от Лондон до Мексико нашите нападатели отбелязаха 49 гола и 21 от тях (43 процента!) бяха реализирани от център-нападателите. Най-резултатни бяха Аспарухов и Жеков – по 7 гола.

НЕ Е ПРЕДНАМЕРЕНО!

След срещата Португалия – България в Лисабон мнозина приятели на футбола задаваха въпроса: "Защо Бонев и Денев се нагърбват с всичко и търсят рядко останалите нападатели?" Такива въпроси бяха получени с писма и в редакцията. . .

Ние се обърнахме към двамата. . .

Г. ДЕНЕВ: "Не съм мислил въобще по този въпрос. Ако наистина от трибуните е изглеждало така, трябва да кажа, че не е било плод на умисъл. Не съм искал да пренебрегна никого, но Бонев обикновено играе близо до мен, умее да се пласира и просто няма как да не му подадеш. . ."

ХР. БОНЕВ: "Едва ли има играч, който да иска повече от мен противниковата защита да бъде заангажирана с еднаква сила от повече наши нападатели. Ако в Лисабон съм търсил по-често Денев, отколкото останалите, то е, защото играта с него върви по-леко. И защото донесе два гола. . .

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

"Играя футбол в юношеския отбор (младша възраст) на Сливен. Привърженик съм на ЦСКА "Септ. знаме". Много ми харесва играта на армейската десетка Георги Денев. Отправям молба той да разкаже за своя път като футболист и да ми изпрати адреса си, за което ще бъда много благодарен на редакцията и на него. . ."

Милчо АЛЕКСАНДРОВ

Майсторът на спорта Георги ДЕНЕВ благодари за хубавите думи и чрез вестника разказа следното:

– Моят път на футболист започна от родния Ловеч и по-точно от квартал "Вароша". Още от малък с брат ми Николай, който сега следва задочно ВИФ "Георги Димитров", се пристрастихме към топката и буквално по цял ден не спирахме да играем заедно с другите деца от "Вароша". Какви "мачове" само правехме, с какво настървение бранехме футболната чест на нашия "отбор". Спомням си, че през лятото нашият "стадион" бе една просторна поляна извън града, край шосето за Севлиево. Сами си бяхме очертали терена, снабдявахме се с мрежи за вратите и безспир играехме!

. . . Още в самото начало, като дете, мен ме привличаше противниковата врата. И някак съвсем неусетно сам се определих за нападател. За пръв път на поляната ме заведе моят брат Николай, който между другото не играеше лошо и имаше всички качества да се развие като добър футболист Но впоследствие някак безшумно се оттегли от терена и изцяло залегна над книгите.

Един ден на улицата ме спря треньорът на юношите на "Кърпачев" Андрей Далеков и ме покани да тренирам с неговите момчета. Когато постъпих сред юношите, бях ученик в прогимназията. И ето че дойде моят първи официален мач – в Ловеч с юношите на "Локомотив" (Сф), който за съжаление загубихме с 2:1. На тази среща играх малко смутено като дясно крило и всъщност едва ли съм оставил добри впечатления. След известно време ме картотекираха в представителния мъжки футболен отбор на "Кърпачев". Започнах да играя срещи в северната "Б" РФГ, а бях едва ученик в осми клас. . .

Никога няма да забравя първия си мач в северната "Б" РФГ. Нашият отбор гостува в Русе на тамошния "Локомотив" и аз още в своя дебют успях да реализирам гол! Срещата завърши наравно – 1:1. . . След това в продължение на три години играх в ловешкия отбор, като междувременно треньорът ме преквалифицира от дясно крило на втори централен нападател. В новата роля, която ми бе отредена, моята изява като голмайстор се попритъпи. . . Така бе в мъжкия тим на "Кърпачев", така бе след това и в плевенския "Спартак", в редиците на който се състезавах една година. После бях призован да отбия военния си дълг и облякох червената фланелка с емблемата на ЦСКА "Септемврийско знаме".

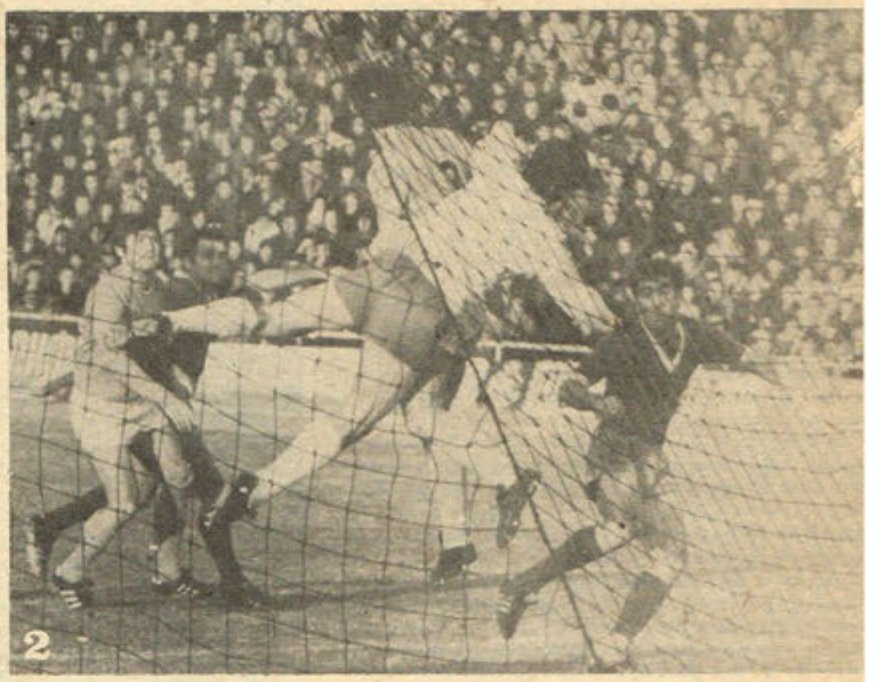
Често пъти са ми казвали още в Ловеч, след това в Плевен, сега в София, че прекалено задържам топката, че се увличам в излишен дрибъл. Какво да кажа? Мисля, че моите опоненти са прави до известна степен, но и аз не съм на погрешен път. Вярно е, че съм провалял започнатите от съиграчите ми атаки, но често съм ги извеждал в удобни за стрелба позиции, пък и аз от време на време бележа голове. . .

ВОДАЧИТЕ ИГРАЯТ СЛАБО!...

Съботният кръг от шампионата по футбол не блесна с нищо. Общо взето, игрите бяха незадоволителни. Дали играчите не можаха да се приспособят изведнъж към рязко спадналата температура? Или пък бяха повлияни от "тона", даден от водачите?

А те наистина играха слабо: "Левски-Спартак" спечели, защото при играта на "Миньор" този мач не можеше да има друг изход; ЦСКА "Септемврийско знаме" не защити в Плевен шампионския си престиж, а със загубата си във Варна "Локомотив" (Пд) се приближи плътно до голямата група, за която – макар че е изиграна една трета от първенството – все още не може да се каже дали е "златна среда" или пък ешелон на път за "Б" РФГ...

"Левски-Спартак"	– "Миньор"	1:0
"Тракия"	– "Академик"	1:1
"Янтра"	– "Черно море"	1:0
"Етър"	– "Ботев"	3:0
"Пирин"	– "Берое"	1:0
"Спартак" – ЦСКА "Септ.знаме"		2:1
ЖСК-Спартак" – "Локомотив"		2:0
"Славия"	– "Локомотив" (Сф)	3:1

2

ПОСЛЕДНИЯТ НАДИГРА ШАМПИОНА

Особен дразнител за зрителите (и не само за тях) бе този мач – играеха последният във временното класиране "Спартак" (Пл) и шампионът ЦСКА "Септ. знаме". По-любопитно обаче бе да се види как изглеждат армейците в репетицията им пред мач-реванша с "Аякс" (Амстердам).

Не беше трудно да се забележи предпазливостта в действията им: Янков, Средков и Никодимов "работеха" в средата на терена, малко по-напред – Денев, а на "върха" – Жеков и Марашлиев. Разположението бе добро, топката се разиграваше сигурно, технично, но твърде бавно и нерационално. Липсваше главното – движение. Плевенчани, заредени къде-къде с повече амбиция, се прегрупираха по-бързо и сполучливо. При това имаха в редиците си един Барзов, който не се умори да подхранва с удобни пасове нападателите; остроумните му импровизации създаваха настроение на терена и трибуните. Отлично действуваха още Колев, Кринов, Даковски, Минков...

Шампионът все повече се задъхваше, защитата му бе поставена неведнаж в затруднение. Грешките идваха предимно отляво, където Зафиров все не успяваше да възпре Даковски. Колев трудно задържаше Минков. На десния фланг Сашо Върбанов бе по-пасивен, но на два пъти връхлетя през центъра и на голлиния се размина с топката. Минков от два метра изпрати с глава топката в ръцете на Филипов. На отсрещната страна бе по-спокойно. Денев бе много инертен, а и добре пазен от Колев, Жеков имаше една възможност и я проигра, Марашлиев бързо изстреля патроните и се прию ти плах край пазача си Братанов.

...в 51-ва минута Челестинов се пребори смело със защитниците и отбеляза гол. Създаде се обстановка близка до тази, каквато имат да преодоляват армейците в сряда срещу европейския клубен шампион. Ви дяхме ги настървени решително да се втурват към Уруков. Зачестиха меллетата, посипаха се и удари, ало всичко ставаше някак стихийно, без здрава, ясна мисъл. Топката се центрираше без адрес пред вра тата. И това не бе главното. За щитата наруши игровата дисципли на, създадоха се чудесни условия за внезапни контраатаки. При една от тях (преди това Средков бе изравнил с удар от около 20 метра) Минков из лезе сам срещу Филипов, но се забави и пропусна да реализира. В последва лия свободен удар Стоилов с глава от 2-3 метра под погледа на Фили пов и защитниците изпрати топка та в мрежата – 2:1.

Светослав ОБРЕТЕНОВ

1. ИЗСТРЕЛЯНАТА ОТ ПАНОВ ТОПКА НЯМА ДА БЪДЕ СПРЯНА – 1:0 ЗА "ЛЕВСКИ-СПАРТАК" СРЕЩУ "МИНЬОР"
2. ОПАСНОСТИТЕ, СЪЗДАДЕНИ ОТ АРМЕЙЦИТЕ ПРЕД ВРАТАТА НА "СПАРТАК", ДОНЕСОХА САМО ЕДИН ГОЛ И... НЯКОЛКО РАЗБЪРКВАНИЯ.
3. НА СРЕЩАТА "СЛАВИЯ" – "ЛОКОМОТИВ" (СФ) МОЖЕХА ДА БЪДАТ ЗАПЕЧАТАНИ ДАЛЕЧ ПОВЕЧЕ ТАКИВА, ОТКОЛКОТО ИСТИНСКИ ФУТБОЛНИ МОМЕНТИ...
4. ТОПКАТА ОЩЕ ВЕДНЪЖ Е ВЪВ ВРАТАТА НА "ЛОКОМОТИВ"

ДЕСЕТА ПОБЕДА В СИНЬО

Със стопроцентов актив от точки, изреварил чувствително дори най-силните си съперници, "Левски-Спартак" продължава да е начело на футболната кона. Десетият, споделил съдбата на редишните му противници, бе "Миньор". Едва ли някой се е съмнявал в последния успех на "сините"...

Двубоят премина при игра на посредствено равнище и това бе най-незадоволителното представяне на лидера през новото първенство. Онова, което наричаме футбол, сякаш изчезна след първия четвърт час, за да отстъпи място на безсмисленото и безцелно тичане подир топката. След обнадеждаващото начало столичани позволиха да бъдат "присмени" от своя съперник и действията – неточни, бавни, без игрова идея – постепенно навлизаха в желаното от инертните гости русло. За лошата картина на терена определен "принос" има и "дребавото" ръководство на старозагорския съдия Попов, чиято свирка свистеше за щяло и нещяло и така насече играта, че действията от страна на един отбор, продължили повече от двадесетина секунди, бяха истинска рядкост.

В този мач основното неудовлетворение идва от играта на "истинските нападатели". И Веселинов, и Войнов, и Миланов не бяха на висота. Опитите им за индивидуална игра не се увенчаха с успех; почти не видяхме, с изключение на началните минути, стремеж към колективна атака. И в този насока трябва да бъдат съсредоточени усилията и на треньори и състезатели. И към по-бързото "проучване" на противниковата защита и правилен избор на начин за игра.

От "Втория ешелон", който досега, поне според нас, бе в основата на успешните игри на отбора, само Панов имаше конструктивен принос в атака и дори отбеляза гола на победата, докато Стоянов и Павлов се проявиха повече на "заден план" и в общи линии не осъществяваха, както в досегашните срещи, бързо и рационално прегрупиране на силите в желаното направление.

Бранителите, макар и не така енергични и точни (доста нахлувания на съперника в десния край на защитата) както в предишните мачове, отново заслужиха добра оценка – вратата им в края на краищата остана суха. Но тя и не бе често обстрелвана.

Можем да приемем, че бледата игра бе резултат на подценяване на съперника и невъзможност за преориентация в процеса на мача. Споделеното е плод на впечатления главно от двубоя с перничани и далеч няма претенцията да бъде пълно и съвсем точно. Струва ни се обаче, че покрай много положителни страни, в играта на "сините" има и някои недостатъци. И те трябва да бъдат оценени, макар и от позицията на безспорен лидер в първенството.

Николай КОЛЕВ

3

ПРЕДСТАВЯТЕ ли си какво би станало, ако всеки участник в движението по улиците и пътищата не мислеше за останалите и "газеше", когато му падне всеки, който е пред него?

Мислите ли, че в един завод би могло да говори за изпълнение на план, ако всеки пругар насочи ножа така, че стружките летят в очите на неговия съсед?

...Убеден съм, че вече сте нервирани от тези парадоксални въпроси, които едва ли имат място, когато се знае, че по улиците, пътищата и заводите има нормални хора!

А излиза, че когато стане дума за футбол, който също се играе от нормални психически люде, при това (предполага се) по-калени нерви, въпросът "Представяте ли си какво би станало, ако всеки търси не топката, а краката на съперника и?" съвсем не е парадоксален. Защото не става дума за "представяне", а само за малко ровене в паметта, за да се намерят (за щастие – не много) примери.

ФУТБОЛЪТ ОСТАНА НА ЗАДЕН ПЛАН

Странно е, че такива отживелици все още виреят. Но ги има...

Най-странно е, че те избуяват дори в срещи като "Славия" – "Локомотив", които според традицията са винаги интересни и емоционални. Този път "емоциите" дойдоха от това, че след сравнително спокойния първи половин час от играта на терена постепенно се наложи нещо, каквато отдавна не бяхме виждали.

Съдията Митко Чуков взе спешни мерки, отстрани четирима състезатели (Михайлов (Лок.), Александров и Желязков (Сл.) – съвсем справедливо, А. Колев (Лок.) – прибързано) и успя да разсее надвисналите над мача облаци, макар че в отделни моменти се налагаше да бъде по-строг към Стойков (Лок.) и Григоров. Но и разведряни, облаците все пак останаха, защото на мнозинството от играчите на терена липсваше елементарното чувство за другарство и колегиалност, защото повечето от тях не бяха обладани от задължителното уважение към останали-

4

те, защото им липсваше нужното възпитание – и спортно, и въобще.

И именно това е големият въпрос. Защото той сочи, че нерешените проблеми на възпитателната работа на дружествата с футболистите са все още много.

...Иначе – в тази обстановка – достойнствата на мача се изчерпаха с неговата динамика. "Славия" поведе само за три минути (34-а и 36-а) след два гола, които изискваха по-решителна намеса на Горанов. Тези голове не изразяваха съотношението на силите и това бе показано в останалата част на играта. "Локомотив" бе по-дейният, по-настъпателният отбор. Играта му стана по-опасна, когато бе отстранен Михайлов – всеки на свой ред ставаше по-инициативен, общо целият отбор, особено в нападение, изглеждаше по-раздвижен. Но след като отразиха щастливо опасностите пред своята врата, "белите" (как осезателно се чувствуваше отсъствието на Шаламанов!) успяха отново да възстановят двата гола разлика, нарушена преди това чрез дузпа от Соколов; и при третия гол Горанов не можа да се намеси така, както повеляват изискванията към първия вратар на страната....

Митьо ЕКСЕРОВ

Старт ПРЕДВИЖДА

ЦСКА – ЛЕВСКИ-СПАРТАК 12
19 14 16 76-64

ЛОКОМОТИВ (СФ) – ЕТЪР . x1

Във София:	0 2 0	1–1
Във В. Търново:	1 1 0	3–1

АКАДЕМИК – ЛОКОМОТИВ (ПД) 1x2

В София:	4 3 2	12–4
В Пловдив	0 2 7	5–14

МИНЬОР – ЖСК СПАРТАК 1

В Перник:	5 5 1	18–5
В Плевен:	0 4 8	5–21

БЕРОЕ – СПАРТАК 1

В Ст. Загора:	8 2 2	25–11
В Плевен:	0 2 10	7–26

БОТЕВ – ПИРИН 1

Не са играли за първенство.

ЧЕРНО МОРЕ – СЛАВИЯ 1

Във Варна:	11 4 2	30–19
В София:	2 4 11	15–36

ТРАКИЯ – ЯНТРА x 1

В Пловдив:	1 1 0	4–1
В Габрово:	0 2 0	3–3

БОТЕВ (Н. П) – АКАДЕМИК 1 2

Не са играли за първенство

КЪНЧЕВ – ДУНАВ 2x

Не са играли за първенство

ЧЕРНОМОРЕЦ – БЕНКОВСКИ 1

В Бургас:	3 1 0	6–2
В Пазарджик:	2 1 1	5–5

ЯВОРОВ – СЛИВЕН 12

В Чирпан:	2 1 2	3–4
В Сливен:	0 0 5	0–6

АРДА – ДИМИТРОВГРАД 1

В Кърджали:	9 3 1	21–9
В Димитровград:	0 5 8	9–22

ЛЪСКОВ – ГРАНИЧАР 1

Не са играли за първенство

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в "А" и "Б" РФГ

ФУТБОЛ НЕ СЕ ИГРАЕ В ЗАТВОРИ

В декларация до ФИФА Съветската федерация по футбол настоява срещата-реванш от квалификационния турнир за световния шампионат по футбол между отборите на Чили и СССР да се играе не в Сантяго, а на територията на която и да е трета страна. В декларацията се казва:

"В Чили, както е известно, в резултат на фашисткия преврат и свалянето на законното правителство на Народното единство цари обстановка на кървав терор и репресии, води се разюздана провокационна кампания против социалистическите страни и всички демократични сили, раздухват се антисъветски настроения, допуска се произвол и насилие в отношенията със съветските граждани, които се намират в Чили."

Този протест е напълно основателен. След свалянето на законното правителство и смъртта на президента Салвадор Алиенде хунтата превърна чилийските стадиони, както и цялата страна, в импровизирани затвори и концлагери. И главен концентрационен лагер на страната стана тъкмо централният стадион на Сантяго "Насионал", на който през 1962 г. се състоя световното първенство по футбол.

Ето какво разказва за обстановката на стадиона един от бившите затворници, член на Изпълкома на Чилийската социалистическа партия: "Затворниците се държат в малките съблекални, разпределени на групи от по 150-160 души. От помещението, което се намира под трибуната за официални гости, изкараха 30 човека от арестуваните. Изведоха ги на тренировъчното игрище, което се намира зад централната арена, построиха ги в една редица, а пред тях застанаха два взвода войници с автомати, готови за стрелба. Майорът заповяда на арестуваните да бягат през полето. Половината побягнаха. Куршумите ги покосиха. Тия, които останаха на своите места, бяха убити с изстрели в главата. Така постъпиха и с други групи от арестуваните. Труповете откараха с камиони. . ."

Кървавата разпра, която военната хунта устрои срещу чилийските патриоти възмути цялата световна общественост.

С гневния протест на народите се солидаризираха и всички спортисти, които ненавиждат терора, проливането на невинна кръв и преследването на беззащитните чилийски граждани.

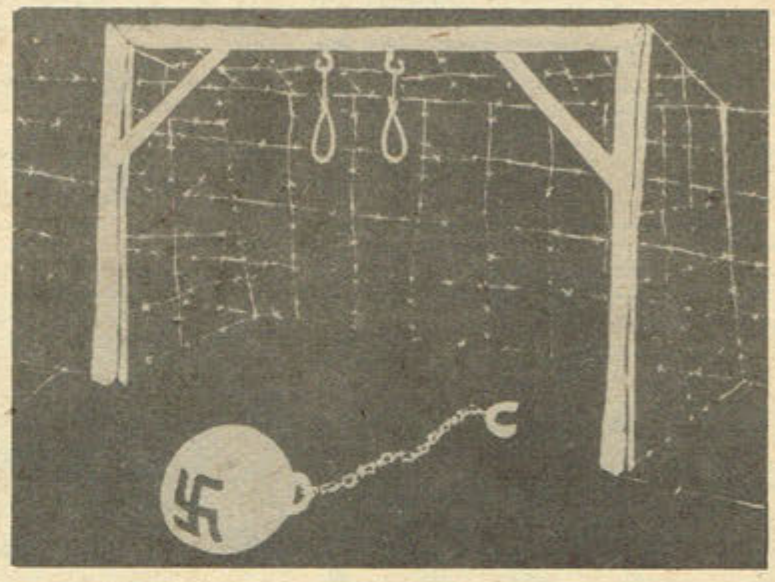
Именно затова декларацията на Съветската федерация по футбол се посреща с одобрение и разбиране не само от спортистите, но и от всички честни хора по света.

Както е известно, наскоро след заграбването на властта военната хунта в Чили съобщи, че се отказва от организирането на VII Панамерикански игри, които трябваше да се състоят в Сантяго през месец октомври 1975 г. Мотивите бяха "икономическото положение". Но това са мнимите причини. Всъщност незаконният и кървав режим се уплаши от провалянето на игрите поради масовия бойкот, който всички латиноамерикански страни се готвеха да устроят на тази проява. Те знаеха, че нито един от спортистите в тези страни, както сега и съветските спортисти, не би се съгласил да се състезава на спортните терени, обагрени с кръвта на чилийските патриоти.

"Да спрат зверствата на престъпната диктатура в Чили!" Това е повикът на честните хора по света. Към него присъединяват своя глас футболистите от сборния отбор на СССР, всички спортисти от нашата планета.

НА СНИМКАТА: ЧАСТ ОТ ЗАТВОРНИЦИТЕ НА СТАДИОН "НАСИОНАЛ", А ПОД КАРИКАТУРАТА, ПОМЕСТЕНА ВЪВ В. "НОЕС ДОЙЧЛАНД", НЕЙНИЯТ АВТОР ЛЕО ХААС Е НАПИСАЛ: "САНТЯГО ДЕ ЧИЛИ – СТАДИОН "НАСИОНАЛ" – ОКТОМВРИ 1973 г."

ПЪТЕКИТЕ НЕ ВОДЯТ НАПРЕД

Индивидуалният турнир по фехтовка за Купата на НРБ и първият кръг от републиканското отборно първенство показаха, че фехтовалните пътеки, по които се движи този спорт, все още не водят напред.

По регламента на турнира за купата трябваше да видим само елита на българската фехтовка – финалистите от републиканското първенство, първите десет души от ранглистата, юношеските шампиони и по един представител от дружество. Истината е, че видяхме един "мини-елит" – по няколко души на оръжие – всички останали са далеч под мъхното и без това не много високо равнище.

Победител при сабльорите стана Ан. Михайлов, който можеше да получи купата и без да играе. . . Борбата бе само за второто и третото място. Другото, което направи впечатление, бе, че в това най-силно оръжие участвува само един (!) представител от провинцията. Равностойните финални боеве при рапиристите и шпажистите, където победителите СВ. Кавгаджийски (ЦСКА) – рапира, и Ж. Жеков (Ак) – шпага, трябваше да минат през бариерата, също бяха далеч от майсторството. При жените Ан. Дерменджиева (ЦСКА) – една от преданите у нас българската фехтовка състезателки, една от малкото, ако не и единствената подготвяща млади фехтовачки, бе най-силната сред 12-те конкурентки от цяла България и заслужено спечели трофея.

А сега да се върнем още един път към пътищата, които водят назад. . .

"Славия" след дългогодишно прекъсване отново представи отбор и затова трябва да бъде поздравена. Треньорът Свечников, нямайки време за подготовка, се бе обърнал към състезатели, разделили се с активния спорт преди 5, 6 и 7 години. И в отборното първенство те успяха да заемат третите места на рапира и сабя. Представяте ли си – тези хора, които години наред не са тренирали, не са пазили никакъв режим, понапълнели, задъхващи се на пътеката, побеждаваха или бяха равностойни на състезатели, които тренират двуразово, членове са на национални състави, носители на титли и призьори от републикански първенства – състезатели, за които се полагат специални грижи, ръководени от треньори, за които също се полагат грижи. . . Тимът на "Славия" на рапира бе съставен от 4 вместо от 5 човека и победи "Волов" (Шн), където играе национален фехтовач. Ивайло Лекарски – прекратил състезателната си дейност преди 5 години, победи републиканския шампион Н. Гайдов. (!) Възхищавахме се на котешката пъргавина и техническо майсторство на Жоро Стоилов (отказал се преди 7 години!), но заедно с това и се чудехме как националът Христо Христов (втори в турнира за купата) му позволява така лесно да го достига с върха на сабята. . .

– Имаме една челна група, ограничена по състав, която не може да бъде мерило за нивото на нашата фехтовка. След нея следва втората група – многобройната. . . Дори и за човек като мен не е трудно да се наредя веднага след най-силните – споделя 38-годишният Жоро Стоилов.

Да. При това става дума за елитното ни оръжие – сабята. . . А що се отнася, да кажем, до рапирата, пишещият тези редове също може да хване оръжието и да се нареди поне между последните по сила рапиристи. Защото е тренирал този спорт преди 15 години – и затова няма повече претенции. . .

Борис АНАСТАСОВ

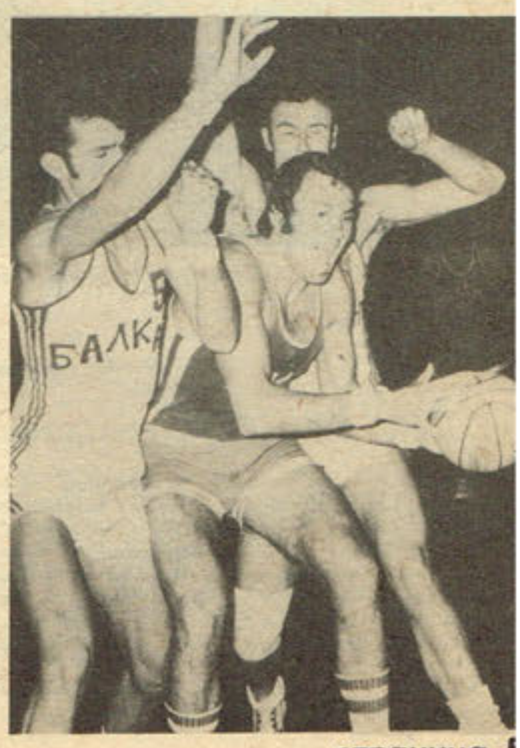
ШАМПИОНСКО САМОЧУВСТВИЕ

Както винаги настроени да воюват безкомпромисно за победата, застанаха един срещу друг отборите на "Академик" (Сф) и "Балкан" във Втория кръг на баскетболния мъжки шампионат. Как, с какви оръжия се надяват да достигнат до успеха, бе въпросът ни преди мача към двамата "стратези", заслужилите треньори Веселин ТЕМКОВ (АК–СФ) и Иван КОЛЕВ (БАЛ).

В. ТЕМКОВ: "Очаквам бурно начало на "Балкан", чрез което още от старта да наложи своя стил на игра. Но сме подготвени за подобен развой и знаем как да извлечем полза от него. Не възнамеряваме да отделяме специално внимание на Г. Христов, защото в играта му се забелязва по-голям вкус към взаимодействие с партньорите, а и те умеят да му правят заслони и да му създават позиции. Ала ако се наложи, има кой да го поеме персонално – в "Академик" играят най-добрите български защитници. Разчитам особено на нападението, което напоследък редовно прави по около 100 точки, и специално на Ат. Голомеев, който и във вътрешното първенство трябва да покаже, че е най-добрият стрелец в Европа."

ИВ. КОЛЕВ: "Академик" има положителен баланс срещу нас и опитът показва, че при, общо взето, равностойна игра винаги накрая нещо не ни достига. Затова сега ще се помъчим по-правилно да разпределим силите си, да бъдем боеспособни особено в последните решителни минути на мача. Много залагам на защитата, която трябва да се съсредоточи върху ударния тандем на студентите Голомеев – Димитров, без да забравяме и капитана Филипов. В нападение принос трябва да дадат всички играчи,

"Балкан" осъществи на терена замисъла на своя треньор, като започна със зонова защита и без своя най-добър играч Г. Христов. И шампионите бяха изненадани, но... приятно. Защото спокойното развитие на събитията лиши ботевградските баскетболисти от най-острото им оръжие – физическата мощ и самоотвержената игра по всички части на игрището. Впоследствие влезе и Христов, сменена беше и защитата, но през всичките 45 минути на мача "Академик" плуваше в свои води, които в игрово отношение "Балкан" не успя да "размъти", за да хване "едрата риба" на крайния успех. Димитров и Голомеев не срещнаха ефикасно противодействие,

ТОВА МУШКАНЕ НА Ж.ЖЕКОВ (ВЛЯВО) МУ ДОНЕСЕ ПОБЕДАТА СРЕЩУ Б.ВАТЕВ И ГО НАПРАВИ ПОБЕДИТЕЛ В ТУРНИРА.

Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

ДВАМА ПАЗАЧИ НЕ СТИГАТ ЗА ГОЛОМЕЕВ (С ТОПКАТА). БОТЕВГРАДСКИТЕ ЦЕНТРОВЕ ПЕТКОВ (5) И АНДРЕЕВ БЯХА БЕЗПОМОЩНИ И В ЗАЩИТА, И В НАПАДЕНИЕ.

Снимка: Янко ГЪРОВ

Ботевградските центрове Петков и Андреев направо трябва да се срамуват от приноса в нападение...

Освен безспорните си спортно-технически качества десетократните шампиони отново демонстрираха силата на самочувствието. Дух, който се предава и на младите и благодарение на който дебютантът Смочевски с завидно самообладание отбеляза последните точки, две от които бяха точките на победата.

"АКАДЕМИК" (СФ) – "БАЛКАН" 81:7 (73:73, 34:30)

"АКАДЕМИК": Голомеев 24 (10-4), Димитро 24 (4-4), Филипов 10 (2-2), Райчев 5 (4-1), Бъ заков 4 (0-0); Дойков 6 (0-0), Сахаников 4 (0- Смочевски 4 (0-0), Микулаш 0 (0-0), Шарков (0-0), Атанасов 0 (0-0). Отборът е направил 3 лични нарушения, изпълнил е 20 нак. удара, о които 11 сполучливо – 55%, стрелял е общо пъти, от които 35 успешно – 61%, овладял 19 топки (16 в защита и 3 в нападение) и направил 7 грешки. За 5 л. нар. играта нап наха Сахаников, Бързаков, Димитров, Филип и Голомеев.

"БАЛКАН": Чанев 29 (6-5), Романски 13 (4-2 Михайлов 6 (6-4), Воденичарски 3 (2-1), Петк 3 (2-1); Христов 16 (6-6), Доновски 4 (4-4), А дреев 3 (2-1), Иванов 2 (0-0), Дуфев 0 (0)0). Он боряр е направил 32 лични нарушения, изпъ нил е 32 нак. удара, от които 24 сполучливо 75 %, стрелял е общо 55 пъти, от които 26 у пешно – 47%, овладял е 27 топки (18 в защит и 9 в нападение) и е направил 14 грешки. За 5 нар. играта напуснаха Воденичарски, М хайлов, Иванов, Петков, Чанев и Андреев.

Петър ЙОРДАНО

СЕМЕЙСТВОТО – ОГНИЩЕ НА СПОРТА

Спортът навлезе в българското семейство. Причините за това са ясни – успехите на нашите спортисти, общественото признание на техния труд, подобреното материално състояние. . . И все пак – дали родителите достатъчно ясно осъзнават голямото значение на спорта за моралното и физическото израстване на техните деца. Дали заблудени от дребни сметки и криворазбрана грижа за бъдещето на своите деца не ги лишават от неговото благотворно влияние?

В Перник ни разказаха такъв случай. На игрището дошла една майка, потърсила треньорите по футбол, дала им снимката на своя син и 70 стотинки за членска карта.

– Запишете го да спортува. Сега той няма време, тъй като му предстои класно, и се страхуваме да не пропусне срока. Но след това, когато почнат тренировките, ще бъде много редовен.

Майката, която е учителка, явно добре е разбрала големия смисъл на спорта. Щастливи ще бъдат и тези деца, които ще учат при нея – защото не само семейството, но и училището е средата, където се раждат спортистите.

Заслугите на Перник пред българския спорт са добре известни: оттук – от трудовия миньорски град – започна победоносното шествие на много отлични български спортистки и спортисти. Чадата на миньорите триумфираха по стадионите и залите на всички континенти.

С някои от тези спортисти разговаряхме, търсейки да открием първопричината на всеотдайната им любов към труда и спорта. И болшинството от тях я намериха в своите семейства – там по един или друг начин е пламнала тя.

БЛАГОДАРЯ НА БАЩА СИ

Един от най-популярните български атлети – Петър Спасов, 50 пъти републикански шампион, многократен рекордьор и призьор от международни състезания,смята, че големите си успехи в спорта е постигнал благодарение на своя баща.

– Баща ми бе инвалид – стана нещастие в мината. И макар че тогава бях в III клас, трябваше да се хвана на работа – парите не достигаха. Затова татко реагира остро, когато разбра, че се занимавам с лека атлетика – за състезанията трябваше да излизам в неплатен отпуск. . . Когато стартирах веднъж "тайно" на крос през 1940 година, някой му съобщил и на него. В състезанието удържах първата си голяма победа над известни и опитни противници. . . По радиоуредбата обявяват:

– Победител синът на пернишкия миньор Спас Найденов!

А аз онемявам от страх – ще се разчуе и той ще разбере. . . Към мен се приближи един майор, за да ме награди,и в това време виждам татко – тръгнал към мене, нахлупил каскета и хванал бастунчето. . .

ЕДНА ОТ МНОГОБРОЙНИТЕ ВЪЗПИТАНИЧКИ НА ПЕТЪР СПАСОВ – ТОВА Е ДЪЩЕРЯ МУ МИЛА.

– Какво ти стана, момче, защо не се радваш – пита ме майорът.

А аз соча баща ми:

– Сега ще ме стъпа!

Майорът се усмихва и първо стиска ръката на мате. А той се изпъна и отговори:

– Благодаря, другарю майор.

Гредам го и не мога да повярвам Целият светнал. Горд.

По-късно в къщи разбрах, че майорът не е "господин", защото заедно лежали в концлагер – баща ми бе член на БКП от 1917 г., и че аз мога да спортувам, но ако продължавам да се трудя и помагам в къщи. . . И така дори при най-големите си успехи на състезател не забравих заръката на баща ми – тренирах, стартирах, побеждавах, но винаги бях добър работник.

Спортът ми даде много, затова той се ползува с голямо уважение в нашето семейство. И двете ми дъщери от малки спортуват. Всеки ден в къщи имахме физзарядка. След това дойде ред на баскетбола, на лека-та атлетика. . . В училище и двете имат петици и шестици. Елена – по-голямата, скоро започна работа като физкултурен организатор, но с активния спорт няма да се раздели. По-малката – Мила, е още ученичка – има данни за атлетка, но повече я влече баскетболът. С майка им – Иванка Найденова, която също бе добра гимнастичка и атлетка, ще се радваме, ако станат шампионки. . . Но и да не станат, ще знаем, че чрез спорта възпитахме две добри дъщери.

СТРАШНИЯТ СТУД И ОСТРИЯТ ВЯТЪР НЕ МОЖАХА ДА ПРОГОНЯТ ТЕЗИ ТРИ МОМИЧЕТА – УЧЕНИЧКИТЕ ВЕСЕЛКА ИВАНОВА, ВИОЛЕТА БОЯНОВА И РАЙНА НИКОЛОВА. ТЕ ОСТАНАХА НА СТАДИОНА И НАПРАВИХА ТРЕНИРОВКАТА СИ.

– РОДИТЕЛИТЕ НИ ДЪРЖАТ ДА БЪДЕМ РЕДОВНИ КАКТО В УЧИЛИЩЕ, ТАКА И ТУК – ТВЪРДЯТ ТЕ.

И НИЩО ЧУДНО – ЩОМ УСПЕХЪТ ИМ СЕ ДВИЖИ ВСЕ МЕЖДУ 5 И 6, ЩОМ КАТО СА ВИНАГИ ЗДРАВИ И ЖИЗНЕРАДОСТНИ.

Снимки: ВАСИЛ ЗЛАТКОВ

ЩЕ СТАНЕМ СПОРТНА ФАМИЛИЯ!

Баскетболните любители си спомнят отличната баскетболистка от националния тим Дора Дудева. След нея щафетата пое по-малката й сестра – Лиляна. Ето нейния разказ за семейството им:

– За спорта ни запали най-голямата ни сестра – Сийка. Тя първа хвана баскетболната топка. След нея тръгна по площадките и Дора – тя бе слабичко, болнаво момиченце. А стигна до националния тим! С тях се мъкнех и аз – вземах огромната топка, търкалях я, мъчех се да я хвърля в коша. И станах също спортистка. Родителите ни веднага почувствуваха благотворното влияние на спорта. Импулсираха ни в нашия стремеж да бъдем баскетболистки и често използуваха този стремеж за "свои" цели – не ни пускаха на тренировки, ако намалим успеха си, ако не вършим както трябва домакинската работа в къщи. . . Постепенно една след друга се разделяхме с активния спорт, но общата любов към него в нашето семейство става все по-силна. Сега моите родители имат три внучки – и са решили да ги правят също спортистки. Най-голямата – 10-годишната Керстин, караше летни кънки, играеше балет. Сега вече е в истински баскетболен отбор. Диана и Надя са на по 10 месеца – но изглеждат много по-големи, защото от малки "спортуват" – правим им масажи, гимнастика, разтривки. Или лелите и майка им, или баба и дядо. Решили сме да станем спортна фамилия. . .

. . . И УЧИТЕЛИТЕ

Името на пернишката спортистка Цветанка Божурина вече стана синоним на всеотдайна, интелигентна и силна волейболистка. Треньорите, които я създадоха – Нели Чакърова и Колю Тасков, – с удоволствие признават, че голям дял за това има и нейният баща. Ето как той оценява своите заслуги:

– Като младеж играех малко футбол, съпругата ми бе волейболистка. Зарадвахме се, когато разбрах, че синът ни е започнал да спортува. От него голям волейболист не стана, но спортът му даде трудолюбието. Когато по-малката му сестра тръгна по волейболните площадки и сравнително бързо израсна като състезателка, цялото ни семейство заживя с нейните мъки и радости по игрището. Дори баба Пана ходеше в София да я гледа и веднъж недоволна от играта й, я попита:

– Ти можеш ли две дини под една мишница да държиш? Ако ти пречи на ученето,остави спорта!

Цеца не остави нито спорта, нито училището. Наистина налагаше й се да работи повече от другите, но за сметка на това не й оставаше време за кафенетата. Стана отлична спортистка, бе отличничка в прогимназията, бе трета по успех в техникума. И въпреки това се намираха преподаватели, които какво ли не правеха, за да я спрат от спорта. Щяла да си намали успеха (!), давала лош пример (!). Разправии имах аз с тези учители. . . Когато се връщаше от състезания в чужбина, я "изобличаваха".

– Е, мадам, какво видяхте, какво си донесохте!?

Представям си, ако не бе намерила подкрепа в своето семейство, ако тя не обичаше така спорта, ако нямаше учители като Петров (бивш баскетболист) – Цеца едва ли би станала добра спортистка, едва ли би станала студентка. Защото уверена съм, спортът й помогна най-много, за да има отличен успех, той я научи на трудолюбие.

КАКВО, АКО НЕ СТАНЕ НАЦИОНАЛ?

Сред най-спортните семейства в Перник са мс Нели Чакърова и мс Колю Тасков. Самите отлични спортисти, те дадоха изключително много за издигането не само на пернишкия, но и на българския женски волейбол. техния път върви синът им – състе младежките национални гарнитури.

– Иска ми се да вярвам, че Людмил не и до мъжкия национален тим – но е изключително трудно. Пък и това нашата семейна цел, когато го посве най-красивата и динамична игра. Ис стане човек – самостоятелен, силен Смятам, че това го постигнахме – ф отлично развит, първенец по успех матическата гимназия! Какво повече ме от спорта?!

За съжаление някои родители насоч та към спорта от чисто користни и такъв случай – една от най-мала девойки цяла година не идва в залат ният" съвет решил само да учи дидатствува. Не успя. След неуспех та дойде при мен и ме помоли да отбора. Съгласих се! Но след ня заварих баща й в дружеството говаря". Девойката и сега има данн добра спортистка. Всичко зависи само дано престанат кривите смет ното семейство.

НЕ САМО В АНКЕТНИТЕ ЛИСТОВЕ, НО И В ЧА КУЛТУРА ПРОЛИЧА, ЧЕ ДЕЦАТА ОТ VII "6" КЛ. ОБ ТА.

РАБОТАТА НА СЛЕДОВАТЕЛЯ ИЗИСКВА МНО БИВШИЯТ ХАНДБАЛИСТ МИХАИЛ ДОЙЧЕВ СВОБОДНИ МИНУТИ, КОГАТО ТРЯБВА ДА ПОИГ СИН, ДА ГО ЗАПАЛИ ЗА СПОРТА. ДОЙЧЕВ БЕ ЛИТЕ НА ХАНДБАЛА, ЗАЩО СИНЪТ МУ ДА НЕ С ПЪРВИТЕ СТРЕЛЦИ С ЛЪК?

БЛИЦ-АНКЕТА

– Обичате ли спорта? Тренирате ли редовно? Родителите Ви интересуват ли се от спорт? Били ли са спортисти? Желаят ли да спортувате или Ви пречат? Какъв е успехът Ви по математика и физкултура? – това бяха въпросите на нашата анкета, в която участвуваха 27 деца. Най-интересното бе, че само едно момиче отговори, че не обича спорта. . . 26 деца бяха за него, много отговориха, че го "обичат силно", "много силно", "не могат без него". Оказа се освен това, че в семействата, където родителите са били спортисти, и децата обичат спорта, но някои бивши спортисти не желаят децата им да спортуват (!?). Такъв отговор дадоха две момичета. Само на четири деца родителите им не се интересуват от спорта, а на 17 един от родителите е бил спортист. Натъкнахме се на пет случая, когато отличната бележка по физкултура е съпроводена с тройка по ка. В останалите "спортната" шест ше ръка за ръка с петицата или шес математика.

Интересни редове, навяващи няко

Емилия Станкова: – Много обичам математика имам пет, по физкулт

Тася Тасева: – Обичам прекалено много тренирам редовно. Родителите ми спортувам.

Мая Йорданова: – Обич Родителите ми смятат, че той е хуб дават да спортувам, защото врем стига.

Румяна Йорданова: – Баща ми болист и родителите ми обичат спо гаха ми в него. Но сега тренировки подредени добре и те са против м ми и по двата предмета е отличен. – Обичам спорта, защото е полезен рах. Майка ми е била атлетка. Но с лите не ми позволяват да спортув Време. Успехът ми и по двата пред личен.

ГОЛМАИСТОРЪТ

"Моя цел в играта е била винаги Вратата на съперника. Няма по-голямо удовлетворение за един нападател от това да види топката в мрежата. Голът възнаграждава усилията не само на този, който го е отбелязал, но и на целия отбор. Майсторска изява, сила на духа, умение да се побеждава има във всяко спортно състезание. Но във футбола именно голът е върховият момент на играта. Той изправя публиката на крака. Той носи успеха. Головете са смисълът на футбола, главният показател, чрез който се измерва стойността на един отбор."

Това са мисли на Димитър МИЛАНОВ – дясното крило на армейците и националния отбор от близкото минало. Футболните запалянковци го считаха за свой любимец, следяха с интерес неговите прояви на терена, знаеха, че може да поднесе изненада във всеки миг на играта и да реши изхода на двубоя. Наричаха го Пижо. Нямаше никаква зла нотка в този прякор. Причината бе невисокият му ръст, находчивостта, умението да надхитри противника и да създава интересни ситуации, които вълнуваха духовете на трибуните и даваха повод за остроумни шеги и хубав хумор.

В историята на българския футбол Димитър Миланов не е нападателят с най-много отбелязани голове. Но званието "голмайсторът" му приляга напълно, защото умееше да причинява винаги неприятности на вратарите, стоеше близо до тях, дебнеше всеки каприз на топката и използуваше дори най-невероятните възможности, за да огорчи играчите с номер първи.

Той обичаше футбола с някаква детска страст. Играта го упойваше, носеше му лично удоволствие. Миланов се хвърляше във вихъра на футболния танц с цялото си умение на футболист и сърце на истински спортист. За него нямаше важни и второстепенни мачове. Приемаше съдийската свирка като сигнал за атака и с цялото свое поведение на игрището, с всичките си действия на нападател повеждаше останалите, заразяваше ги със своята неутолима страст да бележи голове.

Ценителите на футбола, които помнят годините на създаване и укрепване на нашата майсторска група и отбора на армейците, в който Миланов бе главна фигура, са се възхищавали неведнъж от умението му да бъде винаги на първа позиция, да изненада с удар или с точен пас, да изпревари бранителите от противниковия отбор или да накаже дори минутната им разсеяност и небрежност с отнемане на топката. Никнеше изневиделица в най-удобна позиция за удар във вратата и дори в големите "меллета", когато телата на играчите се уплетат в обърканията възел на безизходицата, той намираше възможност да се измъкне, да получи топката и да застане така, че вратарите да го погледнат с очите на страха.

По "устав" мястото му бе на десния фланг. Трябваше да развива атаката по крилото, да търси съиграчите си и да разбърква плановете на тези, които го пазеха. Умееше да изпълнява тези задачи. Миланов имаше сигурен дрибъл, тръгваше рязко и мощно, увличаше към страничната линия бранителите така, че да даде повече простор на своите съиграчи в централната зона на игрището. Не може да се каже, че бе влюбен в паса. И той хабеше много усилия да измами, да задържи топката, но имаше все пак мярка в тези му действия. Знаеше кога да избере момента, в който да се освободи от "кълбото", и да прехвърли напрежението другаде. А когато играта се развиваше така, че за него нямаше достатъчно работа на дясното крило, търсеше своите партньори и взаимодействуваше с тях навсякъде, където можеше да бъде полезен.

Питам го – "кои от съиграчите ти най-много ти допадаха?" Отговорът дойде без затруднение – "Кирил Ракаров и Георги Димитров". Това са футболистите, които най-дълго време са играли до него в отбора на ЦСКА. Десният бек – от него той обикновено получаваше топката, "усещаха" се, където и да се намират на терена, и десният инсайд – първият вляво от него, към който я отправяше, или я разменяха така че да закипи всичко около тях.

В онези години играта се развиваше по по-прости схеми. Нападателите тръгваха напред по-бавно и в пакет. Но Миланов сякаш бе изпреварил своето време. Стремеше се да наложи изненадата като основно правило на своите действия, да смени посоката на движение, да играе без топката и да създава смут в редовете на противника. Обичаше сам да вкарва голове, но не се колебаеше да подаде, когато друг бе в по-изгодно положение. И това караше съотборниците му да вярват в него, да го търсят в играта и всеки миг да подкрепят неговите усилия напред. А всичко това носеше онези белези на колективизъм, които се изграждат без специални схеми и указания на треньорите.

Като всички момчета в неговите детски години пътят му към големия футбол започва от махленското игрище. Между вратите, очертани с четири ученически чанти, той получава и сам преподава първите футболни уроци. Влюбва се във футбола за цял живот. Още тогава "капитаните" на махленските команди се карат за него, защото с играта си носи удоволствие за другите, а и победата. Все същата спортна страст го отвежда и на игрището при големите, където се търкаля истинска топка и всичко става по футболните правила. Опитният треньор и педагог на "Септември" – чехът Стружка, забелязва талантливия малчуган, открива в негово лице способен ученик и започва да му разкрива тайните на майсторството. Така Миланов получава отплата за своето усърдие и облича екипа за първия официален мач. Той познава само един номер на своята фланелка – седми. По-късно, когато "Септември" се обединява с армейския отбор, цветът на фланелката става червен и до края на своя състезателен път Миланов игра само с този цвят – верен на своето дружество.

Всеки любител на футбола би могъл да разкаже десетки спомени за мачовете, които е гледал. Когато става дума за Димитър Миланов, пред мен изпъква картината на един двубой, който в онова време стана сензация и вълнуваше дълго привържениците на играта. . .

На стадион "Юнак" се срещнаха националните отбори на България и Унгария. Унгарците бяха в силата си на най-добри майстори в Европа. Бяха натрупали самочувствие от цял низ победи и "унгарският комплекс" във футбола бе завладял отборите на много страни.

"Но ние сме български футболисти" – бяха си казали единадесетте наши с решението да покажат всичко, на каквото са способни. Деветдесет минути напрежение, борба за всяка топка, за всяка педя земя от правоъгълника, очертан с бели линии. Опитният съперник вложи цялото си умение. Десетки пъти тръгваше като лавина към нашата врата, но домакините положиха много усилия поне да изравнят, но срещата завърши 3:2.

Димитър Миланов игра 39 мача за националния отбор и в тях отбеляза 20 гола. (Той е на шесто място в листата на гол-майсторите на "А" отбора, която вече оглавява Христо Бонев с актив от 26 гола.) Дясното крило на армейците бе голмайстор на страната в шампионатите на 1948/49 и 1951 г.

Косите му се прошариха още докато беше твърде млад и играеше футбол. После съвсем побеляха, както каш да подчертаят почетното звание, което получи на игрището – "академик във футбола". Мнозина от по-старите запалянковци сигурно ще намекнат . . . "има и други причини!" Но какво да се прави, времената се менят, а в годините, когато можеше да играеше футбол, думите "спортен режим" не се повтаряха така често както сега. Важно бе, че на терена бе винаги всеотдаен, че даваше много в трудните минути на изпитание, беше готов да се разходва до сетни сили в името на победата на целия отбор. Такъв е останал в спомените на своите съвременници. "Службата си като футболист той завърши в ЦСКА "Септемврийско знаме" и след пенсионира като офицер от армията. Остана верен на футбола и сега.

1. ВИЖТЕ КЪДЕ СА БРАТАРЯТ И БРАНИТЕЛЯТ И КАК МИЛАНОВ Е "ЧУКНАЛ" ТОПКАТА КЪМ ВРАТАТА НА ПРОТИВНИКА. . .

2. В СРЕЩАТА ЦДНА – "БАРЦЕЛОНА"

3. ДЕЦАТА ПОПИВАХА ОТ НЕГО ВСЯКА ДУМА, ВЯРВАХА МУ И ГО ОБИЧАХА КАТО ТРЕНЬОР.

4. В ПРИЯТЕЛСКИЯ МАЧ С ОТБОРА НА СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ МИЛАНОВ И ИВ. КОЛЕВ (С ТОПКАТА)

5. МИЛАНОВ ПРЕД ВРАТАТА НА ФРЕНСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР.

търсеше път към успеха с всички сили. В редовете му бяха звезди от първа величина: Хени, Лорант, Бюржей, Балог, Божик, Закариаш, Егреши, Силаги, Деак, Пушкаш, Том III. . . 35 хил. зрители (толкова можеше да събере тогава "най-големият и най-представителен" наш стадион) пресипнаха от викане, тръпнеха от напрежение. Но бе отбелязан само един гол – и негов автор беше Димитър Миланов. На 7 ноември 1948 г. това бе вторият негов мач в състава на националния отбор.

В 1955 г. ливанците решиха да "осветят" своя стадион "Муниципал" в Бейрут с международна среща, за която поканиха нашия национален отбор. Миланов го "освети" още първото полувреме, като им вкара три гола. След това рефератът оказа, че старата "болест" го е завладяла отново. Бяха го поканили да помогне на един "малък" отбор дале от София и той се бе отзовал с го товност. Когато четете тези реде ве, Миланов сигурно ще бъде на тренировка или ще се занимава с грижите около футболния отбор на "Локомотив" – Каспичан.

Попитах го – "не ти ли омръзна вече, имаш ли още сили?" Но той отбягна прекия отговор и само каза:

"Предайте поздрав на другарите от ЦСКА. Желая горещо успех на отбора във втория му мач срещу "Аякс". Радвам се на постигнатото от нашия национален отбор. Искам да ги видя щастливи и на финалите в Мюнхен!"

Димитър ДЖАРОВ

СПОРТ

ПЛАНЕТАТА ЧЕСТВУВА 56-ТА ГОДИШНИНА НА ВЕЛИКАТА ОКТОМВРИЙСКА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ. ТОВА Е ПРАЗНИК НА СВЕТЛОТО ЧОВЕШКО БЪДЕЩЕ, НА ТРУДОВИТЕ ХОРА ОТ ЦЯЛ СВЯТ, ПРЕГЪРНАЛИ ИДЕИТЕ НА ОКТОМВРИ, ПРЕВЪРНАЛИ В СВОЯ СЪДБА ЗАВЕТИТЕ НА ПОБЕДИЛИЯ РУСКИ ПРОЛЕТАРИАТ.

ДНЕС ПО ОГНЕНАТА ДИРЯ НА 1917 ГОДИНА КРАЧИ ЦЕЛИЯТ МОЩЕН СОЦИАЛИСТИЧЕСКИ ЛАГЕР, ЦЯЛОТО ПРОГРЕСИВНО ЧОВЕЧЕСТВО. КРАЧИ КЪМ НОВИ ЗАВОЕВАНИЯ ВЪВ ВСИЧКИ ОБЛАСТИ НА ЖИВОТА – В ИМЕТО НА ОБЩОТО БЛАГО.

ВИСОКО СЕ РАЗВЯВА И СПОРТНИЯТ ФЛАГ НА ВЕЛИКАТА СЪВЕТСКА СТРАНА. НОСЯТ ГО СЛАВНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА МНОГОМИЛИОННАТА АРМИЯ ОТ ФИЗКУЛТУРНИЦИ И СПОРТИСТИ В СССР – БОЙКО И ДРЪЗКО, ОТ ПОБЕДА КЪМ ПОБЕДА.

ЗА ТЯХ, ЗА ТЕХНИТЕ УСПЕХИ, ЗА ОЩЕ ПО-ШИРОКИТЕ ПЕРСПЕКТИВИ НА БЪДЕЩЕТО РАЗКАЗВАТ МАТЕРИАЛИТЕ НА ТИЯ СТРАНИЦИ. ПО СЛУЧАЙ ОКТОМВРИЙСКИЯ ПРАЗНИК ГОСТ НА "СТАРТ" Е ИЛЮСТРОВАНИЯТ МЕСЕЧНИК "СПОРТ В СССР" – ИЗДАНИЕ НА СПИСАНИЕ "СОВЕТСКИЙ СОЮЗ".

ВЕЧЕ 10 ГОДИНИ "СПОРТ В СССР" ИЗЛИЗА НА 6 ЕЗИКА – РУСКИ, АНГЛИЙСКИ, ФРЕНСКИ, ИСПАНСКИ, УНГАРСКИ И НЕМСКИ, РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ В 72 СТРАНИ ПО СВЕТА. ТОВА ИДВА ДА ПОДЧЕРТАЕ МЕЖДУНАРОДНИЯ ХАРАКТЕР НА ИЗДАНИЕТО, КОЕТО РЕДОВНО ОТКЛИКВА НА АКТУАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ В СВЕТОВНИЯ И ОЛИМПИЙСКИЯ СПОРТ. С БОГАТА ИЛЮСТРАЦИЯ "СПОРТ В СССР" СЕ СТРЕМИ ДА ОТРАЗЯВА НАЙ-ЯРКИТЕ И ВАЖНИ ЯВЛЕНИЯ В СЪВЕТСКОТО ФИЗКУЛТУРНО ДВИЖЕНИЕ, ДА УТВЪРЖДАВА ПРЕИМУЩЕСТВАТА НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ФИЗИЧЕСКА КУЛТУРА, ДА ЗАПОЗНАВА ЧИТАТЕЛИТЕ СИ С НОВАЦИТЕ И ШАМПИОНИТЕ В ГОЛЕМИЯ СПОРТ.

ГЛАВНИЯТ РЕКОРД

През 1927 г. – точно едно десетилетие след победата на Великия октомври – вестник "Красний спорт" писа:

"... Твърде много сме свикнали със себе си. Свикнахме и с темпото на своя растеж, и с размаха, и с постиженията... Но когато си спомняме що за "физкултура" имахме преди революцията, когато сравняваме едни или други моменти от съвременния физкултурен живот с онова, което е било по-рано, струва ни се, че са минали не 10, а стотици години съветска физкултура. Невероятно е, че за 10 години може да се измине такъв път и да се постигнат такива резултати."

Откакто са написани тия редове, мина доста време. Ала и сега можем да повторим: "Твърде много сме свикнали със себе си – с темповете на растежа, с размаха и постиженията..."

Тъкмо затова правим сравнения с миналото – сравняваме мащаба и потенциала на отечественото физкултурно движение. Само така ще можем да оценим динамиката на прогреса и да видим перспективата в цялата ѝ пълнота.

Нашата държава е на 56 години. През тоя нищожен от историческо гледище период тя измина огромен път. В нея сега живеят 250 милиона души. Над 200 милиона от тях са родени вече в съветско време.

А ето още две цифри: през годините на съветската власт смъртността намаля почти 3,5 пъти, средната продължителност на човешкия живот се увеличи от 32 до 70 години. До голяма степен тия високи показатели се дължат на физическата култура и спорта.

Не случайно в нашата страна казват: главният ни рекорд е здравето на хората!

Когато Съветският съюз излезе на световната спортна арена и пратениците му започнаха да жънат една след друга ярки победи, това направи силно впечатление на Запад. Тъкмо тогава в печата започнаха да наричат СССР "спортно чудо". Но нима думата "чудо" можеше да обясни първопричината за успехите на спортистите от социалистическата държава?

Грижите на партията и правителството за развитието на физическата култура и спорта, масовостта на съветското физкултурно движение – ето каква е основата за успехите на нашите юноши и девойки в континенталните и световните първенства, в олимпийските игри.

Да, ние сме свикнали със себе си, с темповете на растежа и мащабността на делата си. И в такъв велик ден като годишнината на Октомври сме свикнали да хвърляме поглед напред, към бъдещето, свикнали сме да действуваме в името на това бъдеще.

СТАТИСТИКАТА ЗНАЕ ВСИЧКО...

В СССР милиони хора – от 10 до 60 години и дори по-възрастни – покриват нормите на комплекса ГТО. Над 7 милиона съветски граждани вече са станали носители на значката.

*

През юни 1943 г., когато по фронтовете на Великата отечествена война се водеше схватката с фашистите, бе създадено всесъюзното доброволно спортно дружество "Трудови резерви". То обедини учениците и работниците от занаятчийските, железопътните училища, школите за фабрично-заводско обучение. За три десетилетия във физкултурните колективи на дружеството са възпитани над 73 хиляди майстори на спорта и първоразредници, 18 представители на "Трудови резерви" станаха шампиони и призьори в олимпийските игри, а други 113 излязоха победители в европейските и световните първенства.

*

Преди 50 години – на 29 април 1923 г. – в московския парк Соколники се състоя футболен мач, чиито участници носеха непознатата на запалянковците емблема – ОППВ (Опитно-показателна военна площадка). Прието е денят на тоя мач да се смята за рожден ден на известния в страната и в чужбина спортен клуб ЦСКА. През различни години честта на неговия флаг бе защищавана от лекоатлетите Ф. Ванин и В. Куц, скиорите братя Д. и Н. Василиеви, В. Кузин, тежкоатлетите Ю. Власов, А. Воробьов, Л. Жаботински М. Киржинов, волейболистите В. Саввин и Г. Мондзолевски, футболиста Г. Федотов, кънкобегача Е. Гришин, стрелеца А. Богданов, колоездача В. Капитонов, бореца А. Рошчин и, разбира се, цялата плеяда хокеисти. За постиженията на спортистите говорят следните данни: те са поставили 1318 рекорда на СССР, 288 европейски и 365 световни рекорда. За големи заслуги в развитието на съветския спорт ЦСКА е награден с ордена "Ленин".

*

Сега в съветската страна има 45 700 000 физкултурници. По предприятия и строежи, в колхози и совхози, във висшите учебни заведения са създадени 220 000 физкултурни колективи. Те имат на разположение 3000 стадиона, 52000 спортни зали, над половин милион баскетболни и волейболни площадки, кортове за тенис и игрища за городки. За физическото възпитание на населението работят 250 000 треньори, преподаватели, инструктори и методисти. Теоретическите проблеми на физическото възпитание и спорта се разработват от три научноизследователски института. Физкултурни кадри се подготвят в 19 висши учебни заведения с общо 78 факултета по физическо възпитание и в 25 техникума.

*

През 1974–1975 г. ще се състои VI лятна спартакиада на народите на СССР, посветена на 30-годишнината от победата на съветския народ във Великата отечествена Война. Девизът на спартакиадата е: "Готов за труд и отбрана на СССР", а главната ѝ цел – да приобщи съветските хора към редовни занимания с физкултура, да превърне физкултурното движение в общонародно.

ПАВЕЛ ПЕРВУШИН С ЖЕНА СИ НИНА И СИНА АЛЬОША.

РУСКИЯТ ХЕРКУЛЕС

Тоя ден късно след полунощ във всички къщи на село Рамение, Волгоградска област, светлината не угасваше. И старо, и младо гледаше телевизионния репортаж от Мадрид, където техният земляк Павел Първушин се състезаваше на европейското първенство в категория до 110 кг. И въпреки късния час, когато на Първушин връчваха златните медали – отначало за изхвърлянето, после за изтласкването и накрая за двубоя,– съселяните побързаха да поздравят родителите на шампиона Владимир Иванович и Юлия Павловна с блестящата победа на техния син.

Да, това беше истински триумф. Красивият, атлетически сложен спортист, когото темпераментните испански запалянковци наричаха не другояче, а "Руския Херкулес", сякаш на шега покоряваше тежката щанга, внимателно я оставяше на мястото ѝ и усмихнат слизаше от подиума. Тая вечер 25-годишният офицер от Съветската армия постави три световни рекорда.

Как стигна до тая победа?

Павел започнал да се занимава с вдигане на тежести като студент в речното училище. След двегодишни самостоятелни тренировки станал шампион на Архангелска област. През 1968 г. бил призован в редовете на Съветската армия. Провървяло му. Негов треньор станал олимпийският шампион Фьодор Богдановски. Знаменитият спортист веднага забелязал у момъка необикновени способности. Но опитният педагог не бързал да форсира високи резултати. Той търпеливо обучавал талантливия спортист на техническите умения във всички движения на класическия многобой.

И резултатите не закъсняха. През 1970 г. Павел постави първия си световен рекорд в изхвърлянето и "вдигна" личното си постижение в трибоя от 460 до 532,5 кг. Това бе вече сериозна заявка за признание.

Тазгодишният сезон бе най-успешен във все още непродължителната спортна кариера на Първушин. През май той стана шампион на СССР, през юни – европейски, а през септември – световен. В личната му "сметка" вече има 14 световни рекорда!

Той мечтае за олимпийския подиум. Надява се през 1976 г. да се състезава на игрите в Монреал. И не просто да се състезава, а да се върне у дома с медал. Какъв? На тоя въпрос Павел предпочита да не отговаря. Жена му Нина и синът Альоша смятат, че татко може да стане олимпийски шампион. Специалистите са на същото мнение.

Няма спор, че сега Първушин е лидер в своята категория. Той работи и тренира в Ленинград. Фьодор Богдановски смята, че Павел има всички шансове още през следващата година да подобри значително собствените си постижения.

Материалите са написани от Б. БАЗУНОВ, В. ХОТИНСКИ и А. КОЛОДНИ
Снимки: В. КИВРИН, А. ПТИЦИН, Е. МИРАНСКИ, С. ЛИДОВ, Ю. МОРГУЛИС, М. БОТАШЕВ и М. КВИРИКАШВИЛИ

КОСМОНАВТ

В. БИКОВСКИ, герой на Съветския съюз, тец-космонавт на СССР: "Заниманията спорт са хубав заряд от бодрост, увертю към работния ден, постоянен спътник творческия труд. И това важи за хора от всички професии – учени или тъкачи, женери или артисти, стругари или космон ти. Впрочем за нас, космонавтите, спорт има първостепенно значение. Всички ние, п ди да се качим на борда на космическия раб, сме изминали дълъг път с най-различ тренировки. Лека атлетика и плуване, с кове на батут и вдигане на тежести, г

БОРИС ОНИЩЕНКО, ВЛАДИМИР ШМЕЛЬОВ И ПАВЕЛ ЛЕ РНОТО КЛАСИРАНЕ ОТ МЮНХЕН, СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ

НЕОТДАВНА КРАЙ ЯЛТА СЕ СЪСТОЯ VI ВСЕСЪЮЗНО ПЪР 50-ГОДИШНИНАТА НА АЛПИНИЗМА В СССР. ДВАМА ОТ ТЯ ЛОМИЦЕВ – ПОКАЗВАТ МАЙСТОРСТВОТО СИ ПО ОТВЕСНИТЕ

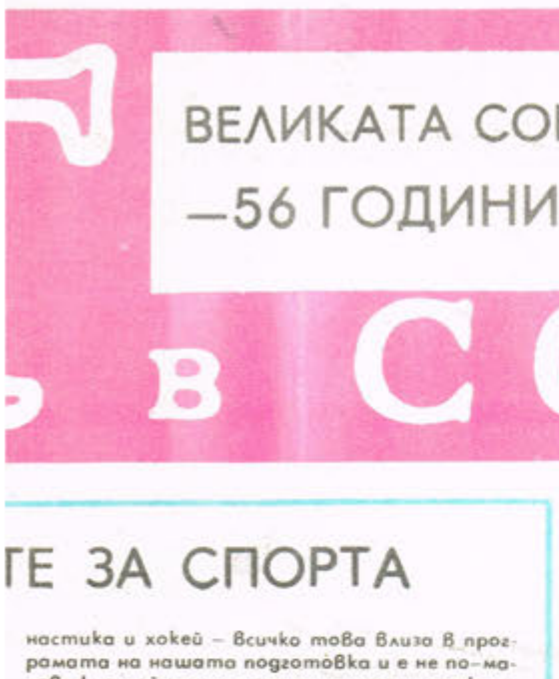
ВЕЛИКАТА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА —56 ГОДИНИ

...Ь В СССР

...ТЕ ЗА СПОРТА

...настика и хокей – всичко това влиза в програмата на нашата подготовка и е не по-маловажна нейна част от теорията и практиката на космонавтиката."

А. ЛЕОНОВ, герой на Съветския съюз, летец-космонавт, председател на Всесъюзния съвет по комплекса ГТО: "Казано с езика на космонавтите, бъдещето се отчита още сега, днес. А доколко всеки е близък до него, зависи от това, до каква степен е съумял да изработи в себе си необходимите качества – включително сила, ловкост, закалка."

– ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОНИ ПО МОДЕРЕН ПЕТОБОЙ В ОТБО
1973 Г. В ЛОНДОН.

ДАВИД РУДМАН СРЕД СВОИТЕ УЧЕНИЦИ.

САМБО—70

Клубът "Самбо – 70", чиято тригодишнина неотдавна бе тържествено отпразнувана, е добре познат на момчетата от Черьомушкинския район на Москва. Всеки ден към него бързат множество ученици на възраст от 8 до 18 години. Тук под ръководството на заслужилия майстор на спорта Давид Рудман – шесткратен шампион на СССР, двукратен европейски шампион по джудо и световен шампион по самбо – те усъвършенстват своето майсторство. Рудман се стреми да събуди у тях разностранни интереси, да обогати духовния им мир.

Клубът е млад, но членовете му вече могат да се похвалят със значителни успехи. Така например 17-годишният Виктор Астахов спечели сребърен медал в първенството на СССР по самбо за юноши, а в първенството на Москва седмина от възпитаниците на Рудман заеха призово място.

ПЪРВАТА РЪКАВИЦА

Любителите на бокса отдавна говорят за него. И с право! През последните години той не познава поражение – дори в най-големите турнири между майсторите на боксовите ръкавици. Всички се чудят на увереността, с която той надделява в драматичните ситуации на ринга.

И сега, когато по информационната уредба съобщават: "На ринга ще видим Вячеслав Лемешев и ...", човек неволно си спомня за тежкото изпитание, което очакваше този момък на олимпийския турнир в Мюнхен.

Тогава, през есента на 1972 г., дебютантът в олимпиадата Лемешев, малко известен майстор, смая боксовите познавачи със серия забележителни победи. В първия кръг – победа с нокаут над индонезиеца Уилям Гоминс. Във втория – победа по точки над шампиона на ГДР Ханс-Йоахим Браушке. В третия – победа с нокаут над турчина Назиф Куран. В полуфинала – победа с явно преимущество над фаворита в турнира Мервин Джонсън (САЩ). А на финала последният му съперник – финландецът Рейма Виртанен – бе нокаутиран. Четири от петте олимпийски двубоя завършиха с явно превъзходство на младия московчанин, когато в навечерието на олимпиадата никой не би дръзнал да нареди сред фаворитите. И петимата му опитни противници бяха сразени по един и същ начин – с помощта на изненадващи десни прави удари.

Десният прав удар на Лемешев е наистина светкавичен. Понякога дори опитното око не може да долови посоката на движението... Когато след олимпиадата го питаха: "Как виждаш къде да нанесеш удара?", той смутен отговаряше: "Не виждам, а чувствувам..."

Това безпогрешно чувство, тая скъпоценна дарба да удря точно в целта не му изменя и след олимпиадата, когато дойде време да се бори за европейската титла. Наистина още в първия бой на белградския ринг Вячеслав контузи ръката си по време на атака. И не друга, а дясната! Подпухналият му юмрук едва влизаше в ръкавицата...

Настана време за финалния двубой, а болката не стихваше. Съперникът му – румънецът Настасе – знаеше това. В най-решаващия момент на бой действието на обезболяващата инжекция, направена му от лекарите, свърши. И въпреки това в последния рунд съперникът на Лемешев падна в тежък нокаут – само гонгът го спаси от нокаут.

Победата на Лемешев направи толкова силно впечатление, че един от белградските запалянковци извика: "Щом руските момци могат да се боксират с една ръка, а с контузената да изпращат съперника на пода, те наистина са свръхмъжествени спортисти!"

Като го гледаш, едва ли ще кажеш, че пред тебе е храбрец. Трудно е да го наречеш богатир, макар че ръстът му е гвардейски. Вячеслав е строен, гъвкав. По лицето му често се появява смутена усмивка. И съвсем нереален изглежда фактът, че на 21-годишна възраст той има 98 победи от общо 104 боя.

Как Вячеслав дойде в бокса? Нека кажем веднага: здравата му провърви. По-големите му братя Евгений и Юрий – майстори на спорта по бокс – го отведоха при своя треньор Лев Сегалович, когато момчето нямаше още 12 години. И братята, и треньорът приучиха Вячеслав на любов към мъжествената игра на ринга. Лемешев-трети се оказа способен ученик. После треньор на Вячеслав стана Юрий Радонък – призьор от олимпийските игри през 1960 г. Тъкмо той, новият му наставник, каза на един журналист: "Във всеки от юмруците на моя момък се крие нокаут!"

Ала самият Вячеслав е на малко по-друго мнение по въпроса на какво дължи успехите си. Той винаги е ценил осмисления, а не така наречения "силов" бокс. Лемешев твърди:

– Силата ми е в това, че се боксирам преди всичко с главата, а не само с ръцете. Не споделям гледището, че решителен в боя е силният нокаутиращ удар. Разбира се, моя удар е хубаво нещо, но още по-хубаво е комбинацията от удари. Тя по-бързо води към победата. Някои мислят, че боксът е битка, побой на ринга и затова побеждава оня, който има по-тежки юмруци. За мене боксът е като музиката или балета – всеки такт, всяка крачка трябва да бъдат хармонично съгласувани.

И НА ТАЗГОДИШНОТО ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО В ЛОНДОН ОЛИМПИЙСКАТА, СВЕТОВНА И ЕВРОПЕЙСКА ШАМПИОНКА ЛЮДМИЛА ТУРИЩЕВА ЗАВОЮВА 5 ЗЛАТНИ МЕДАЛА. И ДО КАЗА, ЧЕ Е ГИМНАСТИЧКА №1

ГРУЗИНСКАТА НАЦИОНАЛНА СПОРТНА ИГРА "МКЕРБАОБА".

ИЗВОР НА СМЕЛОСТ, СИЛА, ЛОВКОСТ

Всеки народ има свои игри и спортни увлечения. Имат ги и народите, които населяват Съветския съюз.

. . . Когато в празничен ден пратениците на съюзните републики демонстрират различните национални спортове, часове наред седиш на трибуната като омагьосан.

В нашата страна конните състезания са разпространени навсякъде. Буйните, разгорещени надпрепускания имат много поклонници на Дон и в Средна Азия, в Казахстан и в Кубан. А киргизката "къз-куу" е едновременно и надпрепускане, и игра.

Представете си следната картина: от старта се откъсва девойка на кон, а след няколко секунди по петите ѝ се устремява ездач. Той играе ролята на "годеник", който трябва да настигне своята "годеница" и в пълен галоп да смъкне забрадката от главата ѝ. Ако успее – чудесно, а в противен случай нека се сърди на себе си, по обратния път "годеницата" догонва "годеника" и пред очите на всички го "гощава" с камшика си.

Популярни са и състезанията, при които изкусни ездачи играят на топка, ловуват със соколи, хвърлят копия, фехтуват се.

С не по-малка почит от олимпийските шампиони се ползуват у нас и майсторите на националната борба. Смело може да се каже: колкото са националностите в СССР, толкова са и видовете борба. Например азербайджанският гюлеш с театрализирано загряване под звуците на зурна и барабанен бой. Или тувинският хуреш. Или борбата с пояси, популярна в много републики.

Трябва да си спомним и за играта городки – древно увлечение на руския народ. Това е традиционна игра на ловките, издръжливите и е по-добре веднъж да я видиш, отколкото сто пъти да четеш за нея. Не случайно от городки са се увличали и знаменитият физиолог Иван Павлов, и великият писател Лев Толстой.

Възникнали в дълбока древност, много от националните спортове остават любими и днес, в космическата ера, запазват националната самобитност и колорит.

ВСЯКА ГОДИНА ПРЕЗ НОЕМВРИ

Както всяка година, така и сега през ноември тръгва на път "ешелонът на гигантите", "композиран" от най-добрите европейски клубни баскетболни отбори, които ще си оспорват купите на стария континент. И макар че в баскетбола рекорди няма, наблюдателите не пропуснаха да отбележат, че на 23 септември в Мадрид, когато бе теглен жребият за първия кръг, рекорден брой отбори (129) изявиха желание да си опитат щастието в поредното издание на петте турнира. Рекордът не падна, въпреки че СССР няма да бъде представен в мъжката конкуренция (ще отсъствуват финалистът в купата на шампионите ЦСКА-Москва и носителят на купата на купите "Спартак"-Ленгр) – както по правило става в годините на олимпийски игри и на световни първенства, за да могат националите да се подготвят по-добре. И въпреки че ФИБА удовлетвори молбата на отборите от Египет и Израел да напуснат състезанията, преди те да са започнали.

За първи път през този цикъл България ще бъде представена с пълен комплект – освен традиционното участие на шампионите и носителите на купите на НРБ за мъже и жени баскетболистите на "Балкан" (Ботгр) ще дебютират в турнира за купата "Корач". Жребият за началните кръгове не бе особено жесток към българските отбори и макар че от него зависи немалко, все пак решаващи остават умението, майсторството и себеотрицанието на играчи и отбори, които в края на краищата решават съдбата на участниците. Няма причини да очакваме огорчения. Поне засега.

КАПИТАНИТЕ СА ОПТИМИСТИ

МС СТЕФАН ФИЛИПОВ (АКАДЕМИК-СФ): "Стартът не бива да буди съмнение, но веднага след това идва едно препятствие, което ще определи цялата ни съдба в турнира: на 1/8-финалите е почти сигурно, че ще срещнем "Дукла" (Оломуц) – отбор на националите Кос и Бобровски, от които особено опасен за нас е последният – нямаме високо крило, което успешно да го пази. Все пак доброто представяне на ЦСКА на турнира на СКДА срещу чехословашкия армейски клуб показва, че "Дукла" е за нашата уста лъжица. Ако след този двубой всичко е наред, вярвам, че най-после ще успеем да преодолеем четвъртфиналната бариера."

МС. ЕМИЛ МИХАЙЛОВ (ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ"): "Няма лека мачове – още в началото трябва да сме предено съсредоточени, защото баскетболът в ГФР е в подем. След това идва вероятно "Олимпиакос" с новата звезда на гръцкия баскетбол Кастринакис (202 см). Но нашият отбор игра силно на спартакиадата на дружеските армии, добре сме подготвени, получихме нови впечатления от турнето в Гърция и сме амбицирани да се класираме добре. Още повече, че не участвува носителят на купата на купите "Спартак" (Ленгр), а достигат и някои вести, че "Червена звезда" (Бгр) също има причини да напусне турнира."

МС ГЕОРГИ ХРИСТОВ (БАЛКАН): "Ще дебютираме в турнира за купата "Корач" и това още повече засилва амбициите ни за достойно представяне. Ала какъв тежък жребий – веднага срещу "Югопластика", в която играят капитанът на югославския национален отбор Р.Твърдич, крилото Д.Шолман и високият център Йерков. При това реваншът е в Сплит, където "Югопластика" умее да вземе своето – всички помним миналогодишния пример с "Левски-Спартак", когато югославяните спечелиха с една точка. . . Ще дадем всичко, на което "Балкан" е способен, а то, вярвам, ще се съгласите, не е никак малко. . ."

ЗМС ЕЛЕНА ПЕТРОВА (МАРИЦА): "Нашите цели са високи (както е високо и реномето на българския женски баскетбол) – евентуален финал срещу "непобедимите" от Рига. Ще зависи много и от бъдещия жребий, но във всички случаи "Марица" не ще бъде плахият дебютант от преди две години. А в такива турнири опитът също значи нещо. . ."

МС СОНЯ СИМОВА (АКАДЕМИК-СФ): "Отборът ни получи солидни подкрепления, но отсъствието на В.Вълкова и А.Райчева оголва зоната на центровете, където обикновено се решава борбата. Надявам се обаче, че треньорът ни К.Семов ще намери начин да компенсираме това, което ни липсва. ДЖЕАС е един от най-добрите европейски женски отбори, но в последните години именно в този турнир нашите представители ("Локомотив" –Сф и "Левски Спартак") се представят най-добре. Това ни задължава много. . ."

Материалите са написани от
Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Янко ГЪРОВ

"БАЛКАН" ЗНАЕ ДА ИГРАЕ БАСКЕТБОЛ. ЩЕ ПРОЛИЧИ ЛИ ТОВА В ДЕБЮТА ЗА КУПАТА "КОРАЧ"?. . .

ПЪРВИТЕ СЪПЕРНИЦИ

Ето програмата на нашите представители в началните етапи на петте европейски клубни баскетболни турнира:

МЪЖЕ

КУПА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ (27 отбора): 1/16-финали – "Академик" (Сф) – УСМ (Беркана–Мароко) на 8. XI в София и на 15. XI в Беркана. При успех на 1/8-финалите "Академик" ще играе с победителя от срещата "Турун" (Турку–Фин) – "Дукла" (Оломуц–Чех) на 29. XI като гост и на 6. XII в София.

КУПА НА НОСИТЕЛИТЕ НА КУПИ (27 отбора): 1/16-финали – ЦСКА "Септ. знаме" – МТВ (Гийсен–ГФР), който отстрани в предварителния кръг "Фалкон" (Родовр– Дан) на 7. XI в Гийсен и на 14. XI в София. При успех ЦСКА ще играе на 1/8-финал с победителя от срещата "Олимпиакос" (Атина) – МАФС (Будапеща) на 28. XI като гост и на 5. XII в София.

КУПА "КОРАЧ" (37 отбора): "Балкан" се класира направо на 1/8-финалите, където ще играе с победителя от срещата "Югопластика" (Сплит) – "Денен" (Фр) на 4. XII в Ботевград и на 7. XII като гост.

ЖЕНИ

КУПА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНКИ (21 отбора): "Марица" се класира направо на 1/8-финалите, където ще играе срещу "Юкселиш колеж" (Анкара) на 29. XI в Анкара и на 6. XII в Пловдив.

КУПА НА НОСИТЕЛКИТЕ НА КУПИ (17 отбора): "Академик" (Сф) се класира направо на 1/8-финалите, където ще играе срещу ДЖЕАС (Сесто сан Джовани – Ит) на 28. XI в Сесто сан Джовани и на 5. XII в София.

"МАРИЦА" НАЧЕЛО С П.СТОЯНОВА ВЕЧЕ ИМА ОПИТ В ЖЕНСКИЯ ШАМПИОНСКИ ТУРНИР. ТОВА Е ОЩЕ ЕДИН КОЗ ЗА ПЛОВДИВЧАНКИ.

ЛАУРЕАТИТЕ НА КЛУБНИЯ "ЕВРОБАСКЕТ"

МЪЖЕ

КЕШ: носител на купата – "ИНИС" (ВАРЕЗЕ): И. Бисон, О. Флабореа–капитан, М. Лукарели, Д. Менегин, Б. Морс, А. Осола, П. Ползот, Е. Рускони, М. Дзаната, М. Рага, М. Бартолучи, М. Чиарини, треньор – Ал. Николич.

АСК (РИГА) – 1958, 1959, 1960 – 3 пъти; ЦСКА (МОСКВА) – 1961, 1963, 1969, 1971 – 4 пъти: "ДИНАМО" (ТБИЛИСИ) – 1962 – 1 път; "РЕАЛ" (МАДРИД) – 1964, 1965, 1967, 1968 – 4 пъти; "СИМЕНТАЛ" (МИЛАНО) – 1966 – 1 път; "ИНИС" (ВАРЕЗЕ) – 1970, 1972, 1973, – 3 пъти.

КНК: носител на купата – "СПАРТАК" (ЛЕНИНГРАД): Л. Иванов–капитан, А. Болшаков, С. Кузнецов, Е. Волчков, В. Арзамасков, В. Федоров, А. Макеев, Ю.Щукин, А. Белов, И. Рожин, И. Дворний, треньор – Вл. Кондрашин.

"ИНИС" (ВАРЕЗЕ) – 1967 – 1 път; АЕК (АТИНА) – 1968 – 1 път; "СЛАВИЯ"(ПРАГА) – 1969 – 1 път; "ФИДЕС ПАРТЕНОП" (НЕАПОЛ) – 1970 – 1 път; "СИМЕНТАЛ" (МИЛАНО) – 1971, 1972 – 2 пъти; "СПАРТАК" (ЛЕНИНГРАД) – 1973 – 1 път.

ЖЕНИ

КЕШ: носител на купата – "ДАУГАВА" (РИГА): М. Скапане, М. Салениетце, У. Семьонова, Т. Хенделе, С. Скулме, И. Пане, Дз. Грундмане – капитан, Л. Сваринска, М. Богдановича, З. Гревеле, Т. Лупова, И. Осе, треньор – Р. Карнитис.

"СЛАВИЯ"(СОФИЯ) – 1959, 1963, – 2 пъти; "ДАУГАВА" (РИГА) – 1960, 1961, 1962, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, – 13 пъти.

КНК: носител на купата – "СПАРТАК" (ЛЕНИНГРАД): Л. Широкова, З. Кобзева, Л. Никулина, Т. Лемехова, А. Овчинникова, Н. Курова, Н. Качнова, Н. Захарова–капитан, И. Акелова, А. Балаева, Т. Колягина, В. Петрова, треньор – Ст. Гелцински.

"СПАРТАК" (ЛЕНИНГРАД) – 1972, 1973 – 2 пъти.

ПАНОРАМА

Конгресът на Международната федерация по гребане в Люцерн реши в програмата на световните първенства и другите международни състезания да бъдат включени две нови дисциплини: четворка скул за мъже и двойка без кърмчия за жени. За член на федерацията бе приет Китай

●

Международният турнир по шахмат в Манила събра редица известни гросмайстори. Тук пристигна и световният шампион Роберт Фишер, но не като участник, а като официален гост. Журналистите веднага го атакуваха с въпроси. Вярно ли е, че е загубил интереса си към шахматната игра и дори няма да защищава титлата си през 1975 г.? "Всичко това са измислици – заяви Фишер. – Внимателно следя всички големи международни турнири, изучавам партиите на своите потенциални съперници... В най-скоро време отново ще пристъпя към практическа игра. Наградите, които се връчват на победителите в шахматните състезания, са все още твърде малки. Впрочем те са достатъчни за другите, но не и за мене..." Освен това Фишер заяви, че смята да задържи световната си титла най-малко 10 години. Според него най-силен от претендентите си остава Спаски, а веднага след него се нареждат съветските гросмайстори Тал и Карпов.

●

За гостуването във Финландия през миналата седмица треньорите на съветския сборен отбор по хокей на лед В. Бобров и П. Кулагин повикаха чувствително обновен състав: вратари – Третяк (ЦСКА) и Седелников (Криля советов), защитници – Лутченко, Циганков и Волченков (ЦСКА), Шатолов и Кузнецов (Кр. советов), Ляпкин (Спартак), Василев и Филипов (Динамо); нападатели – Михайлов, Петров и Харламов (ЦСКА), Анисин, Бодунов, Лебедев, Климов и Репнев (Кр. сов.), Якушев, Шадрин и Мартинюк ((Спартак), Малцев (Динамо).

●

Белгийският щангист от тежка категория Серж Рединг, световен рекордьор в изхвърлянето (182,5 kg), вече няма да може да участвува в олимпийски игри. Той бе дисквалифициран от МОК до живот, защото е предоставял свои снимки за рекламни цели и вече не може да бъде смятан за аматьор.

●

От следващата година в програмата на европейските първенства по лека атлетика (в зала и на открито) официално ще бъде включена дисциплината 3000 м за жени. По изключение за нея няма да бъдат определяни квалификационни норми.

●

Трикратната носителка на световната купа по ски Анемари Прьол (Австрия) се омъжи на 21-годишна възраст за 24-годишния Херберт Мозер – бивш футболист, понастоящем търговски директор на една фирма за производство на ски. На сватбената церемония присъствуваха само младоженците и двамата свидетели... Бракът няма да откъсне Прьол от състезателния живот – нейната мечта е да спечели за четвърти път световната купа, което представлява своеобразен рекорд.

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ:

МАМО ВОЛДЕ:

«ЗА АФРИКА ЩЕ СЕ ГОВОРИ С ПО-ГОЛЯМО УВАЖЕНИЕ»

Олимпийският конгрес във Варна ни даде възможност за трети път да се срещнем с именития спортист на епоха – МАМО ВОЛДЕ. Първия път го видяхме в Мексико. Там той бе на върха на своята слава, след като спечели олимпийската титла в маратон и сребърния медал на 10 000 м. Втория път го видяхме в Мюнхен, където бе четвърти на маратон. Сега, като почетен гост на олимпийския конгрес, цяла седмица съжителствувахме в "Златна котва" на "Златните пясъци". В ранните часове ежедневно тренираше на плажа поне два часа, преди да поеме първия рейс за Двореца на спорта и културата. Вечерно време бе невъзможно да го срещнем в заведенията, които се посещаваха от останалите делегати и гости на конгреса. Те си лягаше не по-късно от. . . 20 часа!

– Необходима ми е не по-малко от десетдневна почивка – сподели той в нашия разговор по време на една от почивките на олимпийския конгрес.

– Състезания скоро няма, а вие непрекъснато тренирате?

– Бягането ми прави удоволствие, пък тук условията са прекрасни. От Аддис Абеба, където живея, до брега има повече от сто километра, а аз обичам да бягам край морето. Освен това Бикила ми е казал, че спортният дух е най-важното условие за успехите на спортистите. И аз спазвам неговата препоръка. . .

– Вие притежавате всички видове олимпийски медали, имате и други големи победи, не мислите ли вече да се оттеглите от активен спорт?

– Чувствувам се още силен, пък едва навърших тридесет години, а маратон може да се тича и до четиридесет. . .

– Вярно е. Това означава, че Монреал ще бъде четвъртата ви олимпиада?

– В Токио бях четвърти на 10 000 м и това ме огражди. Понеже бях много млад, не ме пуснаха да участвувам на маратон. Затова Монреал ще бъде фактически третата ми олимпиада и по всяка вероятност – последният ми старт. . .

– Вие заместихте достойно Бикила Абебе, а ваши заместници кои ще бъдат?

– Съжалявам, че имам само две дъщери, които са много пъргави, често бягат с мене, но маратонци няма да станат. Иначе бегачи имаме много и става все по-трудно да попаднеш в олимпийския отбор. Смятам, че моите по-млади колеги, които участвуваха в Мюнхен – Лингиса, който се класира десети, и Демисе – осемнадесети, имат също големи възможности. Но ако Йифтер, който няма според мене в момента равен на себе си в света на 10 000 м (б. а. – в Мюнхен бе трети), се посвети на маратона, би могъл да пробяга 42-та километра за два часа. . .

ИМПЕРАТОРЪТ ХАЙЛЕ САЛАСИЕ (ВДЯСНО) В РАЗГОВОР С БИКИЛА АБЕБЕ (НА КОЛИЧКАТА – ПОМИНАЛ ПРЕДИ ДЕСЕТ ДНИ), МАМО ВОЛДЕ (ВЛЯВО) И ПРОДУЦЕНТИТЕ – СЪПРУЗИТЕ ГРИНСПЕН, КОИТО ПОДГОТВЯТ ФИЛМ ЗА ПРОСЛАВЕНИТЕ ЕТИОПСКИ АТЛЕТИ.

– У Вас атлетиката се покрива с бяганията на дълги разстояния?

– Имаме атлети и в останалите дисциплини, но всички младежи искат да бъдат като Бикила, като Йифтер – победител на Общоафриканските игри и на мача със САЩ. . .

– Колко души участвуват у Вас на състезания по маратон?

– Понякога повече от сто. От тях нашият треньор Нигус Роба подбира най-добрите. Много участвуват и в бяганията на пет и десет хиляди метра, но в останалите – много малко. Атлети има главно в Аддис Абеба, сред учениците и студентите.

– Вие сте офицер?

– Да, лейтенант в гвардията на императора, но трябваше да уча и да държа изпити, за да стана офицер.

– Колко пъти тренирате седмично?

– Когато няма състезания – всеки ден без неделния. От първия ни треньор – шведа Нисканен, остана наследство да тренираме интензивно. Ние пробягваме седмично около 120 км – толкова, колкото бегачите на 1500 м в Европа. Но това са специални 120 км! Чужденци считат, че тренировките ни са жестоки, защото бягаме по планински върхове, слизаме на морското равнище и се изкачваме до Аддис Абеба, което е на 2400 м надморска височина, а понякога се изкачваме по-високо, до 3500 м!

– Без голям труд няма голям успех!

– Още успехите ни са малки, както у нас, така и в цяла Африка. Но примерът на Бикила, Кейно, Аки-Буа намира все повече привърженици и за Африка ще се говори с по-голямо уважение. . .

Разговора води Ешуа АЛМАЛЕХ

ШЕДЬОВЪРЪТ НА Д-Р АБОТ

223,12 км/ч. Едва ли някой би свързал тази скорост с възможностите на велосипедиста, но. . . постижението е факт. Реализирано е в края на месец септември от д-р Алан Абот в Бонвил, щата Юта, САЩ.

Абот съвсем не е някакъв суперчовек, а най-обикновен физик. Запалянко на тема велосипед, цели шест месеца той посвещава на подготовката си за атакуване на рекорда, поставен от французина Жозе Майфре през 1962 г. – 204, 89 км/ч.

– Трябваше да реша два проблема – доверява Абот. – Необходимо ми бе съвършено колело и съвършен автомобил-водач. За водач се спрях на един шевролет, на който монтирахме специален карбуратор, за да вдига до 240 км/ч. Още при първия опит моторът се разпадна и трябваше да започнем отново, а при втория ветробранът се оказа недостатъчен. Но с упоритост всичко се постига.

Велосипедът е дело на самия Абот. Шасито от титан гарантира стабилност дори и при скорост над 200 км/ч. Малките мотопедни колела и телескопната федерация, монтирана към вилката на предното колело, поглъщат всякакви неравности по терена. Най-внушително обаче изглежда голямото зъбно колело за веригата с диаметър 42 см. То също е от титан. Шедьоврът на Абот тежи 13 кг, т. е. с 4 килограма по-малко от велосипеда на Майфре. За него създателят му казва: "Когато привърших с работата, имах чувството, че по-добре не може и да се направи."

След многократни опити идва и денят на голямото дръзновение. Облечен в "аеродинамичен" костюм, с шлем на главата, 29-годишният Абот възсяда колелото-чудо и хваща се за ветробранното приспособление, монтирано към задницата на шевролета, се понася по пистата. "До 80 км/ч дори не можех да превъртя педалите" – разправя той за самия опит, но когато колата набира скорост около 200 км/ч, той изоставя ветробрана и поема сам, въртейки бързо и мощно педалите.

– Просто не мога сам да разбера. Имах чувството, че не развивам чак пък голяма скорост. Гледах колата-водач пред мене и карах, сякаш колелото се движеше теглено от въже право напред.

А електронноизмервателните уреди бяха засекли новия световен рекорд.

Д-Р АБОТ СЪС СВОЯ ШЕДЬОВЪР, А В ДЪЛБОЧИНА – КОПАТА-ВОДАЧ

В тази дисциплина тайната на успеха лежи явно. . . във велосипеда и здравите нерви и физика на велосипедиста.

Три дни след рекордното постижение неуморният физик бил засечен от приятели отново в своята работилничка. Вгълбен напълно в новото си занимание, той "майсторял" велосипед, с който може да се реализират 250 км/ч.

ПАРАЛЕЛНИЯТ СЛАЛОМ – ПО-ИНТЕРЕСЕН ЗА ЗРИТЕЛИТЕ

ЕЛЕНА, специално за "СТАРТ"

Едновременният слалом на две трасета не е новост в света на скиорите. Преди няколко години бяха направени първите пробни състезания, а после този маниер бе възприет като постоянна форма на състезание при професионалистите.

Предимствата на слалома с две трасета бяха защищавани разпалено от мнозина специалисти. Той доказа на практика, че е по-интересен за зрителите и в известна степен дава по-реална представа за съотношението на силите между отделните слаломисти. При това той бе нещо ново. А всяко ново, докато си пробие път, трябва да се бори със закостенели традиции и навици.

Преди известно време в зимния курорт Мерефелд Международната федерация по ски най-после се реши да направи една стъпка напред. Взето бе важно решение: да се въведе като официална форма на състезание по слалом едновременното спускане по две слаломни трасета.

Наистина ФИС не се реши изведнъж да разруши всички досегашни традиции в това направление. Нейните ръководители взеха под внимание съветите на най-добрите специалисти в света по алпийските ски-дисциплини и ограничиха своето решение поне засега само за определени състезания. И така новият вид слалом ще бъде въведен за сезона 1973/1974 година за европейското първенство и за състезанията в САЩ и Канада. За световната купа и за световното първенство в Сен Мориц новите правила няма да се прилагат този сезон.

Какви са най-съществените особености на новия слалом с две еднакви успоредни трасета? Предвижват се най-напред състезания по досегашния начин – т. е. последователно спускане по едно трасе на всички конкуренти. А класиралите се на първите 30–40 места вече добиват право на участие във Втория манш за едновременно спускане по две еднакви трасета. Редът на спускането се предвижда да бъде следният: победителят от първия манш се спуска пръв заедно с №30 (ако се допуснат 30 души) на другото трасе. Следват го вторият срещу заелия 29-о място, третият срещу 28-ия и т. н. Сборът от времената от слалома и успоредния слалом дава времето, необходимо за крайното класиране.

Разбира се, веднага последваха оживени коментари по тази важна стъпка на международната федерация. И както обикновено става в такива случаи, едни са "за", други "против" и всеки защищава разпалено своята кауза. Интересно бе да чуем мнението на един от най-големите авторитети на съвременния алпийски ски-спорт – треньора по слалом на австрийския национален отбор Ернст Хинтерзеер.

– Паралелният слалом – каза без колебание Хинтерзеер – си пробива неудържимо път. Крайно време беше да се направи нещо, за да стане слаломът по-привлекателен за зрителите. Опитът, който бе направен с професионалистите, доказа, че ски-състезанията могат да привличат много повече зрители, отколкото досега.

– А няма ли опасност на публиката да се поднасят неравностойни двубои при паралелния слалом и с това той да загуби всичките си предимства?

– И по този въпрос в алпийския комитет при ФИС се мисли много и бяха взети съответни решения. Самият факт, че има предварително пресяване в слалома от стария тип и чак тогава до паралелния слалом ще се допускат първите 30 или 40, е гаранция за високото равнище на успоредните спускания. Освен това новият вид слалом ще сложи край на ония така ги нарека "криминални историйки" при досегашното класиране, където често не се даваше заслуженото всекиму. А за да не се допуснат все пак някои недоглеждания и за да се даде възможност на алпийците постепенно да привикнат към новата система, засега тя ще се прилага само в състезанията за европейското първенство и в канадско-американската серия от състезанията.

– И все пак като нещо ново паралелният слалом поражда и известни затруднения. Кои са най-главните?

– Най-тежко ще бъде на организаторите. Големите състезания искат и отлично подготвени писти. А да се подготвят такива трасета във всеки зимен курорт са нужни най-напред време, а след това и много средства.

Димитър СИМЕОНОВ

Фут болът

в близки и далечни страни

ВЪРХОВЕТЕ НА «АРАРАТ»

Специално за "СТАРТ" от "СПОРТ В СССР"

Има една кавказка поговорка, която казва, че върховете се покоряват от силните И ние сме благодарни на "Арарат" за верността му към принципа да се бори докрай и да търси крайния успех по пътищата на атаката. През моя сезон ереванските футболисти демонстрираха съвременен, нападателен футбол, разнообразна игра, в която майсторски се съчетаваха индивидуалните и колективните действия.

Вратарят Алексей Абрамян играе вече 10 години в отбора. През сегашния си "юбилеен" сезон се прояви с безупречни действия във всички мачове, неведнъж получаваше заслужена благодарност от другарите си.

В защитната четворка влизат Санисар Геворкян, Армен Саркисян, Александър Коваленко и Нурайр Месропян. Особено опитни и стабилни са последните двама – играчи с дългогодишен стаж в отбора, живели с върволицата от по-малки и по-големи радости и горчилки в миналото, за да дочакат в зенита на своя спортен път най-скъпата награда.

Основен полузащитник на "Арарат" е Аркадий Андриасян – еднакво добър като конструктор и нападател. През моя сезон той стана и голмайстор на отбора. Негов партньор е любимецът на колектива – универсалният Сергей Бондаренко, добър помощник на отбраната и майстор на силния далечен удар.

В нападението обикновено играят Левон Ищоян, Едуард Маркаров, Оганес Заназанян и Назар Петросян. Основен стълб тук, около който се върти всичко, е опитният Маркаров, но всеки от партньорите му има качества, които събрани в едно, правят силата на ереванското нападение: бързината и техниката на Ищоян, пробивността на Петросян, мощната стрелба на капитана Заназанян.

Големият успех на "Арарат" бе постигнат под ръководството на заслужилия майстор на спорта Никита Симонян, който работи тук първа година като старши треньор. Тя голям майстор на коженатa топка бързо намери общ език с колектива, заработи взискателно, но без излишен шум, като залагаше на съзнателната дисциплина. Симонян дава възможност на всеки от играчите да разкрие напълно способностите си. Днес той с пълно право споделя успеха на питомците си. Но трябва добре да познаваш тоя човек, за да оцениш достойно отговора му на поздравленията:

– Какво толкова съм направил? Всичко свършиха момчетата...

А. КОЛОДНИ

ЛЕВОН ИЩОЯН В БОРБА С МОСКОВСКИЯ ДИНАМОВЕЦ ЗИКОВ (№ 4). Снимка: Алексей ХОМИЧ

...згодишният турнир за Купата ...ССР бе 32-и поред, а само 10 от...а са имали честта да я притежа...т. Последният ред в списъка на ...реатите изглежда така: "Ара...т" (Ереван) – 1973 г.

...зи надпис се появи върху крис...лната ваза вечерта на 10 октом... след финалния мач "Арарат" ...еван) – "Динамо" (Киев).

...започнат с доста изненади, тур...ът все пак имаше закономерен ...ал: В последния двубой се срещна...двата най-добри отбора, които ...з целия тазгодишен сезон водеха ...рита борба за шампионската ко...а.

...рамatичните събития на стади...'В. И. Ленин" в Москва продължи...ха цели 120 минути и донесоха победа на ереванските футболисти. Но в тоя мач и двата съперника показаха всичко най-хубаво, което умеят... А после в заключителната фаза от първенството на страната "Арарат" отново спечели срещу киевчани – този път в задочното съревнование за шампионската титла. Така ереванският отбор се окичи едновременно с двете най-високи футболни отличия на сезона.

Тактиката на днешния "Арарат" е подчинена на една цел – да бележи голове. Основното, характерното в игровия му почерк е разумната, комбинативна игра, подплатена с добри технически изпълнения и силна воля за победа.

КРИТИЦИТЕ НАСТРОЕНИ ВОЙНСТВЕНО...

"Може би най-сериозното обвинение пада върху тактическия план на Рамзи – пише в. "Гардиън". – Години наред той изграждаше разрушително настроен отбор, който да не допуска противника да развие игра – И. . . ето че сега Рамзи не можа да сформира отбор, годен да извлече победа."

"Не бива да се залъгваме, като хленчим за пропуснатите си шансове и се учудваме на невероятното щастие на поляците. За този мач Англия бе екипирана с валяци вместо с велосипеди – пише "Дейли Експрес". – Успехите си по европейските турнири от 1966 г. Англия печели благодарение на физическите качества, темпо, кондиция и упорита воля за борба, но. . . футболът значи и техника. В крайна сметка се оказа, че именно тя не ни достига."

"Краят на света!" Така булевардният вестник "Сън" възвести на титулната си страница за елиминирането на английския национален отбор от финалния кръг за световното първенство. Това, което години наред футболните експерти не се решаваха да изнесат на всеослушание сега, след заслужения успех на поляците, ехти от всеки ред в английския печат.

Седмичникът "Икономист" – индиферентно настроен към спорта орган на стопанските деятели – пише: "Този мач отрази в миниатюр английския футбол откъм най-добрата и най-лошата му страна. Отборът действително показа добър футбол, но не можа да отбележи голове и не спечели, а както знае всеки, във футбола – най-несигурната търговия в страната – важна е само печалбата. Сър Рамзи винаги е подбирал отборите си, както всички наши клубни мениджери; концентрирал е вниманието върху отбраната и се е надявал на някой случаен победен гол. . ."

Известният английски спортен журналист Артър Ротмил направо възвестява "край на ерата Рамзи":

"Малцина специалисти са на мнение, че шефът на националния отбор въпреки крепка поддръжка ще продължи дейността си. . . Играта без крила, стимулирането предимно на силата и темпото В играта, пренебрегването на истинските таланти, както и дефанзивната настройка на отбора, подготвен за разрушаване на играта, се копира чинопреклонно от повечето английски отбори. Треньорите произвеждат масово "роботи", които прилагат неизменния си ритъм и похвати срещу всеки противник – просто понеже знаят само едно и не могат да играят по друг начин. Футболът загуби своята привлекателност и стана скучен. Липсва рафинираността и изкуството, липсва голямата футболна личност."

Освен за чисто футболния неуспех англичаните отчитат и за финансовите загуби, произтичащи от елиминирането им. Силно ощетени са производителите на сувенири, които изчисляват загубите си по този повод на около 250 000 лири. Голям удар е нанесен и на производителите на телевизионни апарати, които разчитаха на многомилионна печалба от масовата продажба на производството си. Съжаляват и британските авиокомпании, и туристически пътнически бюра за планираните си печалби от "похода" на запалянковците към Мюнхен през 1974 г. Особено тежко засегнати са футболните среди. Английската футболна асоциация ще се лиши от значителни приходи – главно от реклама и от участието в Мюнхен. Особено безпокойство цари сред 92-та професионални клуба, които участвуват в шампионата на Великобритания. Ако след победата на Англия през 1966 г. касовите им сборове нараснаха с 10%, сега те очакват да ги сполети точно обратното.

ПОЛСКИЯТ НАПАДАТЕЛ ЛАТО (№ 7) В ЧИСТА ПОЗИЦИЯ ПРЕД АНГЛИЙСКАТА ВРАТА. НЕ САМО АНГЛИЧАНИТЕ ИМАТ ПРАВО ДА ГОВОРЯТ ЗА ПРОПУСНАТИ ШАНСОВЕ. . .

КЪРИ, ЧЕНЪН И МЕДЛИ НАПУСКАТ ТЕРЕНА С НАВЕДЕНИ ГЛАВИ. ПЪТЯТ КЪМ ФИНАЛНИЯ КРЪГ ЗА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО Е ЗАТВОРЕН. . .

«ВРЕМЕТО СПРЯ ЗА РАМЗИ...»

Дългогодишният капитан на английския национален отбор Боби Моор не взе участие в мача Англия – Полша, а остана на резервната скамейка. За преживяванията си той разказва от страниците на вестник "Дейли Мирър":

– Тая вечер Времето спря за Рамзи и в един момент под натиска на неочаквания обрат на събитията неговият изключително силен характер не издържа. Пречупи се.

По време на срещата Рамзи седеше като хипнотизиран и само от време на време се оживяваше, когато изглеждаше, че ще падне дългоочакваният гол. Виждах, че този спокоен човек преживява силни вътрешни вълнения, макар и да не искаше да показва това.

Съвсем близо до нас беше полската скамейка. Противно на настроението, което цареше сред нас, поляците скачаха от пейката, показваха с пръсти колко минути остават до края на мача, стискаха палци. През цялото време викаха нещо, бяха заедно с другарите си на игрището. И така до края на мача. . .

Мина доста време преди сър Алф да осъзнае, че всичко е свършено. Сякаш мислеше за друг свят. Тук, на този стадион, който някога беше място на най-големия му триумф, той дочака момента, когато трябваше да види в очите най-голямата трагедия. Мълчаливо напуснахме игрището. В съблекалнята чувството за изолираност стана още по-силно, когато тежките железни врати се затвориха зад нас.

Цялата наша единадесеторка даде всичко от себе си, но поляците се оказаха достоен партньор. Сега цяла Англия е в траур, че няма да играем в Мюнхен. Трябва все пак да се помни, че най-малко половин дузина страни, които ще участвуват във финалите, се радват, че поляците ни елиминираха. . .

А СЕГА, СЪР АЛФ?

– Ще подадете ли оставката си като треньор на английския национален отбор?

Такъв беше първият въпрос, зададен от журналистите на сър Алф Рамзи след катастрофата на "Уембли".

– Отказвам да отговоря – отсече треньорът.

– А имате ли намерение да останете във футбола?

– Футболът е моят живот. Не виждам как бих могъл да работя в друга област. . . А вие, когато напишете слаба статия, замисляте ли се да напуснете журналистиката? Едва ли. . .

– Това ли е най-лошата вечер в живота ви?

– В живота си човек има поне няколко лоши вечери. Без съмнение тази е една от най-лошите.

– Смятате ли, че английският отбор игра, както вие искахте?

– Момчетата играха чудесно и не виждам какво повече бих могъл да искам от тях. Преследваше ни невероятен малшанс. Стотe хиляди зрители на "Уембли" и милионите пред телевизионния екран са имали възможност да се убедят в това.

– Не мислите ли, че английският футбол е в упадък?

– Представянето на английския отбор в този мач доказва, че играем добре. Само липсата на шанс. . .

– Какво ще ви занимава занапред?

– Мачът с Италия на 14 ноември на "Уембли".

– Мислите ли, че пръщите ще бъдат "откритието" на финалния кръг за световно първенство?

– Те отстраниха Англия – един от най-силните отбори в света. Ако продължават така, никой не може да каже докъде ще стигнат. . .

В-К КООПЕРАТИВНО СЕЛО

XI лекоатлетически селски игри - 1973

ДОЛНА БАНЯ

ДА РАЗШИРИМ БАЗАТА ЗА ТЪРСЕНЕ НА ТАЛАНТИ...

Прекрасната инициатива на в-к „Кооперативно село" да организира ...ка година лекоатлетически игри ...мира все по-голяма подкрепа от ...дуващата за състезания атлети...ка младеж в селата. В тазгодиш...я единадесети шампионат организаторите увеличиха броя на участващите в окръжните отбори от ... на 30 души, което естествено да... възможност на повече атлети и ...летки (общо над 300) да стартират в хитното и гостоприемно село ...лна баня. Наред с традиционните ...стници и победители от рода на ...тъкнатите атлети ИВ. Бонова, ...авдарова, Н.Деков, Г. Гинев, Н.Ко...в инж. П.Петров и други наблюда...хме редица по-млади състезатели, ...кои от които с данни за голям про...ес, като девойката от село Дер...нци, Ловешко Ганка Христова – по...дителка на скок височина (150) и ...к дължина (510), на Ст. Миланов, ...ато скача засега съвсем примитив... със стил "Фосбъри" (180), но с ...лни възможности за много по-го...ми височини и още много стройни и ...ни младежи и девойки, чиито по...жения не отговарят на физически... им данни при примитивното им ...хническо умение! Има изключения, ...те са "капка в морето"...

И ако трябва да се посочи пример ...к да се вдигне "зелен семафор" за ...ската атлетика – извор на та...нти (голяма част от нашите се...шни републикански рекордьори и ...кордьорки са започнали в тези иг...), на първо място следва да изтък...м Софийски окръг. Не само за това, ...спечели убедителна победа сред ...жете и жените, но и с отношение... на окръжния съвет и на дейната ...летическа секция! На второ място ... пропуснем съзнателно Пловдивски ...ъг, останал този път далече зад Софийския, за да посочим Ловешки с един добър и талантлив колектив, в който наред с двойните шампиони Н. Колев (100 и 200 м) и Г. Христова се извявиха яките дискохвъргачки П. Монова (42,68) и Г.Дулева (42,14)...

Необяснимо е обаче защо при такова ограничен брой състезания за селските атлети не се явиха в Долна баня отбори от такива големи селскостопански окръзи като Плевенски, Ямболски, Видински, Михайловградски, Силистренски и Пазарджишки! При това разноските, с изключение на пътните, се поемат от организаторите! Този скандален факт не бива да остане без отклик!

Игрите бяха ознаменувани с гостуването на група атлети и атлетки от Московска област, които макар след състезателния сезон демонстрираха висока класа и спечелиха първи места във всички дисциплини, в които участвуваха, с изключение на 800 м, в която се наложи Р. Чавдарова.

Подобрени бяха републиканските селски рекорди от ИВ. Китова (Сф. окр) на копие – 46,40 м (девети резултат у нас през годината), на 4 по 400 м за жени от отбора на Софийски окръг – 4.14,8 и от Н.Деков (Пд) на тласкане гюлле – 15,78 м. Би трябвало занапред обаче да се следят поправките на републиканските рекорди за селската младеж на всички състезания, а не само на републиканско първенство и на игрите на в-к "Кооперативно село"...

Душко ВЕСЕЛИНОВ

1

ФИНИШИРА ТРИКРАТНИЯТ ПОБЕДИТЕЛ НА ИГРИТЕ ИНЖ. П.ПЕТРОВ (1500 М, 5000 М И 4 ПО 400 М), КОЙТО СЛЕД ЗАВЪРШВАНЕ НА ВИСШЕТО СИ ОБРАЗОВАНИЕ СЕ ЗАВЪРНА В РОДНОТО СИ СЕЛО ПРАВЕЦ.

2

ВИКТОР ОВЧИННИК В ТВОРЧЕСКИ РАЗГОВОР С НОВАТА РЕПУБЛИКАНСКА СЕЛСКА РЕКОРДЬОРКА ИВАНКА КИТОВА ОТ БУХОВО (В СРЕДАТА). ВЛЯВО Е СВЕТОВНАТА СТУДЕНТСКА ШАМПИОНКА СВ. КОРОЛЬОВА, А ВДЯСНО Й.ПЕЕВА – ВТОРА НА ИГРИТЕ.

Снимки: Бончук АНДОНОВ

ДУМАТА ИМАТ

ГОСТЪТ...

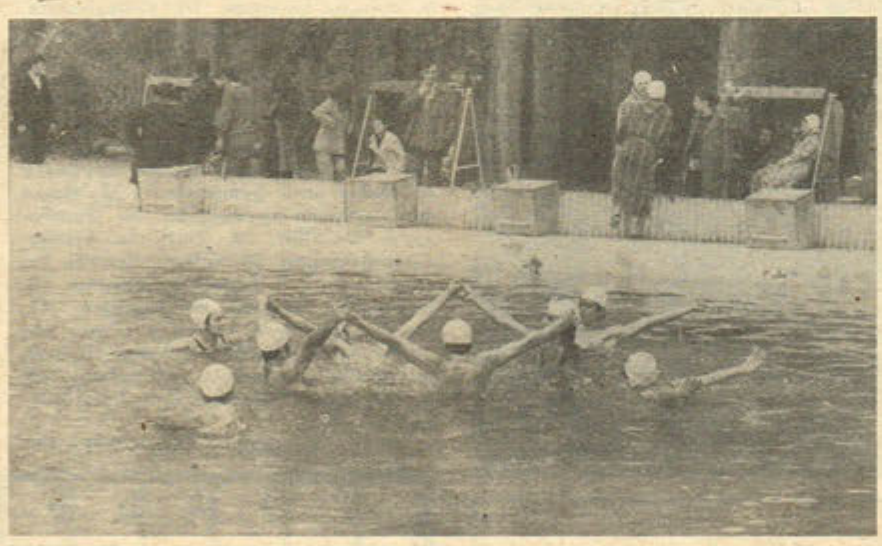
Виктор ОВЧИННИК – В близкото минало изтъкнат състезател на хвърляне копие, а понастоящем треньор на голяма група атлети, в която са световната студентска шампионка Корольова, петима с лични постижения над 80 м и други кандидати за... сборния отбор на СССР:

– Щастливи сме, че нашето гостуване на Софийски окръг съвпадна с месеца на съветската култура у вас, така че ние се чувствуваме като у дома. На състезания от рода на игрите на в. "Кооперативно село" отдавам голямо значение, защото именно в тях треньорите могат да правят подбор на таланти и перспективни състезатели. Има не малко хубави фигури сред селската младеж, но за съжаление ще кажа откровено, като брат на брат, че с тях не се работи както трябва. Познавам от години новата рекордьорка на хвърляне копие Иванка Китова. Като пионерка тя е хвърляла топка 80 м, което на наш треньорски език означава, че е с потенциални възможности да хвърля копието над 60 метра! А тя едва постигна 46 м и всички се радват... Смятам, че хубавата дружба между Московска област и Софийски окръг ни позволява да организираме и по-продължителни съвместни лагер-школи за обмяна на опит, от които ще има голяма полза. След една седмица ще се върна в България за по-продължителен престой и вярвам, че ще изградим по-тесни и делови връзки с вашите треньори и атлети...

...И ДОМАКИНЪТ

Д-р Марин БОЖИНОВ – първи зам. председател на ТКЗС В Долна баня и дългогодишен председател на местното д-во "Левски":

– Винаги се радваме на гости, особено когато те са спортисти. В нашето село спортът е на почит, като се почне от партийния секретар др. Герасимов и се стигне до пионерите. Развиваме с успех основните спортове атлетика, плуване, гимнастика, свободна борба и футбол, а така също и шахмата. Имаме добра материална база. Сега изграждаме голям плувен комплекс и нова зала по борба. Ще ми се обаче да кажа, че състезанията по поменатите спортове са твърде неравномерни и неравностойни. Ще посоча за пример атлетиката и футбола. Нашият футболен отбор, който играе В "А" окръжна група в годината участвува в около 40 мача, а атлетите – В 5–6, най-много до десет състезания. Могат и трябва да се устройват повече прояви за атлетите, та да имат стимул за по-високи резултати...

ПО-ОПАСЕН Е СТРАХЪТ

– Комплекс упражнения по закаляване ще изпълни отборът на окръжна болница – Търговище. В неговия състав е най-възрастният участник в прегледа д-р Ваньо Контев, роден през 1919 г. – обяви информаторът.

Сред множеството зрители и състезатели край басейна в курорта "Дружба" настъпи оживление.

Шестте мъже и двете жени от отбора изпълняваха спокойно и методично подготвителни упражнения за влизане в басейна. По телата им нямаше и следа от студени тръпки, макар че термометърът показваше 3 градуса.

Доктор Контев, кардиолог, зав. сектор в окръжната болница на Търговище, не бързаше да се облича. Здравата му стегната фигура наистина не чувствуваше студ.

– Отдавна ли се закалявате?
– Още от дете.
– Причината?

– Страхът на майка ми. Като малък често боледувах и тя трепереше да не се простудя, държеше ме в къщи. Тежеше ми тази прекалена грижа. Реших, че трябва да се каля. Започнах Все по-често да играя навън, по-леко да се обличам. Не прекъснах заниманията си и като студент.

– Вашият пример среща ли разбиране, имате ли привърженици?

– Все още малко. Хората се плашат от простуда. А бедата е в самия страх. Не дебелото облекло и топлите стаи ще ни предпазят от заболявания. Необходимо е да бъдем убедени в огромната полза от закаляването. В това отношение пропагандната и практическата дейност са недостатъчни, едностранчиви. Цял живот съм се старал да докажа, че те трябва да се насочат именно срещу страха от закаляването...

Личният пример на д-р Контев като специалист-кардиолог и като спортист бе наистина убедително доказателство за правотата на неговите думи.

Текст и снимки: Стоян ГЕТОВ

Неотдъхнал още от летния зной и ...знородна реч черноморският ку...рт "Дружба" приюти под сенчес...ите си алеи край златистия бряг ...стниците в тазгодишния репуб...кански преглед по масово-оздравител...лна работа. "Здрави, силни, ...ботоспособни" – този девиз, сми... и съдържание на прегледа, не се ...ждае от представяне. Това бе шес...ият финален акорд на целогодишна... физкултурна спортна и туристи...ска дейност, на грижата за здраве... и трудоспособността на нашата ...ботническа класа. Събраха се ...й-достойните представители на ...лядите трудещи се от предприя...я, фабрики и заводи. Защото не...дготвени отбори не достигат до ...нала. "Паспортите" за републи...нския преглед носеха само един ...емпел – "победа". Гъстото сито на ...трешните състезания и окръжни... прегледи отся слабите далеч пре... финала.

Разностранни и всеобхватни, ...ражненията, включени в комплекса, ...скват от участниците целенасо...на подготовка, съгласувани дей...вия и взаимопомощ. В състезания... по основна гимнастика, обща фи...ческа и строева подготовка, пира...дите, скоковете, щафетните игри ... в закалителните процедури ...й-малката грешка или невнимание ... отделен състезател носи наказа...е за целия отбор. А и най-добрите ...шат...

Трудно е да се разкаже за тридневната надпревара по осемте площадки, за радостите от успехите и сълзите при несполука. За победите се воюваше с всички сили. И не би могло да бъде иначе. Старши апаратчикът от ХК "Д. Димов" в Ямбол Д. Касабов, шлосерът от завод "П. Караминчев" в Русе, Ангел Грозев и съотборничката му В. Шишкова – ръководителка на бригада, рационализаторът М. Матеев, ударничката В. Инджова от електроапаратурния завод в Пловдив и останалите над 700 участници от 34-те предприятия, получили визи за финала, бяха оставили струговете и агрегатите, за да защитят на спортното поле "заводската марка." Нито един отбор не успя да спечели две първи места в отделните дисциплини, а само секунди просрочено време при изпълнението на комплекса закалителни процедури лишиха представителите на завода за стартери "Авангард" в Севлиево от челно място. Толкова оспорвана и напрегната бе борбата.

Комплексен победител стана консервният комбинат "Марица" (Пз), следван от ВТК "Г. Димитров" (Са) и ХК "Д. Димов" (Яб). Шестият преглед добави към девиза "Здрави, силни, работоспособни" още една дума – дружба. Тя се чувствуваше навсякъде по спортните площадки, укрепваше и в минутите на спортната борба, и в часовете на отдих. Прегледът бе още едно безспорно утвърждение на жизнеността на комплекса и показа убедително любовта на трудещите се към физкултурата, спорта и туризма.

ВАЖНО! ОТКРИТА Е ПОДПИСКА ЗА АБОНИРАНЕТО ПРЕЗ 1974 Г.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Годишен абонамент – 13 лв.
За 6 месеца – 6,50 лв.
За 3 месеца – 3,25 лв.

АБОНИРАНЕТО СЕ ИЗВЪРШВА ВЪВ ВСИЧКИ ПОЩЕНСКИ СТАНЦИИ, ОТ ПОЩЕНСКИТЕ РАЗДАВАЧИ, ОТ МЕЖДУСЕЛСКИТЕ КУРИЕРИ И ОТ ПЪЛНОМОЩНИЦИТЕ ПО ПЕЧАТА В ПРЕДПРИЯТИЯ, УЧРЕЖДЕНИЯ И АПК.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ ТОЧКИ

Фейлетон

Двадесет и двамата играчи от двата футболни отбора, заели местата си върху зеления губер на стадиона, с нетърпение поглеждаха под централната трибуна, откъдето следваше да се появи съдията с помощниците си.

Но напразно. . .

Защото съдиите бяха попаднали в яма. Не във въздушна яма, тъй като не пътуваха със самолет. А в съвсем обикновена пътна яма. Където и без това износените шенкелни болтове на колата им се откъснаха и съдийската тройка едва не прескочи попътната яма. Но не би. .

И сега чакат да мине и им окаже помощ пътната помощ. Обаче напразно. . .

Защото в ЗАЗ-а на пътната помощ, спрян на сянка на шест километра от мястото на съдийското произшествие, автомонтьорът беше настроил транзистора си на програма "Хоризонт" на радио София и очакваше началото на същия футболен мач. Също напразно.

Впрочем при така създаденото положение по трибуните издириха трима местни правоспособни съдии. След дълги увещания те се съгласиха да ръководят срещата. Появи се обаче нова пречка – местните футболисти не бяха съгласни. Увещаванията продължиха дълго и накрая тримата съдии дадоха честна дума, че не ще свирят в полза на домакините.

Едва след това прозвуча началният съдийски сигнал.

На терена играчите и на двата отбора не показаха нещо особено. Заслужава да се отбележи само шейсетата минута, когато при едно разбъркване пред вратата на домакините съдията отмина ненаказано контузването на състезател от гостите. Атаката беше отбита, обаче съдията отсъди технически неправ удар в полза на домакините. Техният вратар протестира и протестът му беше уважен. Съдията отмени фала и отсъди дузпа в полза на гостите.

Както впоследствие се изясни, вратарят му обяснил, че при разиграването умишлено контузил противниковия нападател, когото по погрешка взел за играч от своя отбор. Дузпата беше реализирана и гостите поведоха с един на нула. При този резултат дойде и краят на срещата.

Съдията даде продължение от две минути, за толкова свирката му била запушена. Впрочем продължението едва ли беше необходимо, тъй като двайсет минути преди и седем минути след запушването, т. е. цели деветнайсет минути, топката, без да опре в земята, без да излезе извън терена, ритмично от скачаше от крак на противников крак и обратно, та не стана нужда от съдийски сигнал. Но съдията беше прецизен и на публиката досукча, слънцето залезе и зрителите развалиха шапките, направени от следобедния вестник, за да дочетат започнатата преди мача и недовършена през почивката статия, която продължаваше от първа на трета и пета страница.

След последния съдийски сигнал публиката се раздвижи, втурна се на терена и аклamира домакините с цел да спечели петдесет точки от съревнованието за образцова спортна публика и няколко екскурзии в чужбина по жребие. Но домакините гузни се изтеглиха със саблеканите. Затова пък публиката се насочи към гостите, грабна ги на ръце и с песни и аплодисменти ги понесе. . .

В резултат на което на публиката по изключение бяха присъдени петдесет и пет от петдесет възможни точки и тя оглави таблицата на съревнованието за образцова спортна публика.

РАДОСЛАВ БУМОВ

НА СПОРТНА ВЪЛНА

Всяка страна си има свои "герои на футболния терен. В Аржентина това е вратарят на "Ривер Плейт" Жозе Алберто Перец. Неговите почитатели са на мнение, че трябва да му се издигне паметник, за да могат поколенията да си спомнят за неговите изключителни постижения. Той е един от малкото вратари (ако не единствениям), който не е пропуснал гол от дузпа. Нещо повече – по време на финалния мач за шампионата на Аржентина срещу "Хуракан" Перец спасил две дузпи, изпълнени от Брингиси, който до този момент бил вкарал 29 поредни гола от единадесетметрови наказателни удари. Сега Перец е обект на изследвания от лекари, психолози, статистици и др., които се мъчат да открият точно на какви качества Перец дължи своите успехи.

●

Само 18 книги липсват на Павел Савинов от Кишинев, за да може неговата библиотека да се намерят всички шахматни издания, които са били отпечатани на руски език през последните 200 години. Една от тези книги е издадениям в 200 екземпляра през 1824 г. наръчник на А. Петров. Един от тези наръчници с автограф на автора е притежавал Александър Пушкин. Днес тази книга се съхранява в дома на Пушкин в Ленинград.

●

Напоследък в Япония с все по-голяма популярност се ползуват състезанията по борба за. . . жени. Особен интерес предизвикват схватките в тежките категории. Това се обяснява с факта, че японците много симпатизират на жените със силно закръглени форми, които за съжаление в тяхната страна са твърде рядко явление.

●

Отличната полска лекоатлетка Ирена Шевинска се прослави и като футболен. . . гадател. Преди една година в интервю пред телевизията тя заявила, че във финалния мач на олимпиадата Полша ще победи Унгария с 2:1 и безпогрешно познала резултата. Преди решаващия мач за световно първенство с Англия Шевинска отново била категорична, предсказвайки, че срещата ще завърши наравно – 1:1.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 126

ВОДОРАВНО: 5. Жилмар. 6. Боянов. 7. Маратон. 10. Вашаш. 11. Висла. 12. Ита 13. АДО. 17. Генов. 19. Томов. 20. Велинов 21. Локтев. 22. Непела.

ОТВЕСНО: 1. Шимчак. 2. Балаш. 3. Ко лов. 4. Коноли. 5. Маринов. 8. АСА. 9. Ни колов. 14. Вергов. 15. Али. 16. Лобело. 18 Вележ. 19. Тотев.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

На пръв поглед изглежда, че подобни ситуации се срещат рядко във футбола. Напротив – казват фоторепортерите – във всеки мач има по няколко такива единоборства, които само обективът може да запази по-дълго време.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Бразилски футболист-вратар. 7. Испански колоездач. 11. Наш състезател по водна топка-ветеран. 12. Италиански футболен отбор. 13. Футболен термин. 14. Италиански футболист. 17. Спортен термин. 20. Португалски футболист. 21. Река в басейна на Волга. 22. Датски футболен отбор. 25. Бивш американски лекоатлет. 26. Департамент във Франция. 27. Мотоциклети на ГДР. 28. Част от кола. 29. Съветски диригент (1878–1945) 31. Бразилски футболист. 33. Незабравим наш футболист. 36. Японски театрален жанр. 37. Футболен отбор от ГФР. 41. Името на наша естрадна певица. 44. Бивш югославски вратар. 45. Български състезател по тенис на маса-ветеран. 48. Приток на Дунав. 49. Спортна лодка. 50. Чехословашки състезател по ски скокове.

ОТВЕСТНО: 1. Бразилски автомобилист. 2. Френски вестник. 3. Град в ГФР. 4. Европейският шампион по баскетбол. 5. Бивш американски щангист. 6. Физкултура. 7. Футболист от "Славия". 8. Частица за съдружие. 9. Гръцки вестник. 10. Съвкупност от физически упражнения. 15. Български футболист от миналото. 16. Вратар на "Черно море". 18. Мярка за повърхнина. 19. Холандски кънкобегач. 21. Наш баскетболист-ветеран. 23. Футболен отбор на ГДР. 24. Гимнастически термин. 30. Инициали на бивш наш футболист. 32. Наше физкултурно дружество. 34. Футболист от ГФР. 35. Унгарски футболист-ветеран. 38. Бивш съветски волейболист. 39. Герой на Вагнер. 40. Нарушена цялост на кожата. 41. Полски футболен отбор. 42. Група индонезийски острови. 43. Част от името на бивш съветски лекоатлет. 46. Хубав кон. 47. Инициали на наш пианист.

Съставил: Андро МУРАДЯН

1	2	3	4	5	6	■	7	8	9		10
11										■	
12						■		■	13		
	■	■	14			15		16		■	
17	18	19	■	■	20				■	21	
22			23	24	■	25					
	■	26			■	27			■	28	
29					30		■	31	32		
	■	33					34	■		■	■
■	35	■	36		■	37		38		39	40
41		42	■	■	43	■	44				
45			46	47					■	48	
49						■	50				

Мелодия на месеца

Набиране скорост

Константин МАТРОНОВ

Едва ли този дружески шарж (един от десетките появили се в полската преса) се нуждае от обяснение. За сметка на британския лъв ликуват милиони любители на футбола в братска Полша, които вече с нетърпение очакват прояви на своите най-добри футболисти във финалите на световното първенство.

Продължение от миналия брой

САНТО ДИ КАВЕС

Разказ от М. ИБРАХИМБЕКОВ

– Виждаш ли. А не си ли забелязал и друго, че мис аш за нещо, а в същото време твоят събеседник започва да говори за същото? Съществуват хора, които се интересу ат от този проблем и даже извършват звестни експерименти. Често се чува, са проведени нови опити за разгадав на мисли или предаване на зрителни ъзприятия от разстояние. Но нито един ученните, откри и даже някаква закономерност в тази област, не е успял да насочи тези явления. Никой, с изключение на ме . Мозъкът излъчва вълни, които могат а бъдат приети от друг мозък. Аз успях а направлявам тези радиовълни между ва мозъка. Този експеримент провеждам оку-що и с теб. Когато забелязах, пъховете изпитаха чувство, сякаш с видели със собствените си очи. Сега ли? За днес достатъчно. А утре ще дойдеш отново, ще се захванем за работа. Ще станеш голям футболист, макар че аз твърде малко разбирам от тази област.

. . . Сутринта същият стар прислужник ми отвори вратата. Както и вчера, отидох в лабораторията. Моят нов началник стоеше клекнал пред една клетка и наблюдаваше опитните зверчета.

След това ме изгледа от главата до петите.

– Трябва да се грижиш много за себе си, млади човече – ми каза с укор. – Бъдещата слава няма да дойде леко.

След това започна да ми изяснява същността на своите намерения. Каза, че ни предстои провеждането на първия експеримент, в който ще участвуват само хора. Не можех да проумея каква връзка има всичко това с моята футболна кариера.

– Сега ще направим малък опит, а след това ще поговорим за най-важните неща. Поседни и прегледай вестниците.

Седнах на масата, а той отиде в своя ъгъл и включи апарата. Разнесе се тихо бръмчене, често прекъсвано от мъркане. Изведнъж почувствувах страшен глад, сякаш не бях се хранил най-малко два дни. Преди половин час бях закусил солидно и не мислех изобщо за ядене, а сега коремът ми се свиваше.

– Какво чувствуваш в този момент?

Отговорих му какво чувствувам и помолих да ми позволи да изляза, за да изям някъде дузина бифтеци – по-малко нямаше да ме задоволят.

– Значи си гладен? Може да успея да ти помогна просто тук, в лабораторията.

Той отново отиде в ъгъла, наведе се над своята радиостанция и скоро почувствувах, че съм сит. Това чувство ме беше завладяло напълно, сякаш току бях станал от богата трапеза.

– Разбра ли? – ме попита с усмивка.– Не? Всичко трябва да ти обяснявам. А всъщност това е съвсем просто. В началото установих връзка между мозъка на ненахранените от вчера животни и твоя мъзък, а след това между току-що нахранените и. . . Сега не си ли гладен?

Просто онемях от учудване. Тогава ме взе под ръка.

– Да вървим. Сега ще те запозная с един човек.

Излязохме в двора. Там отново видях стареца, който винаги ми отваряше вратата. Подстригваше декоративните храсти.

– Виждаш ли този градинар? Това е Джузепе Рицци. Слушал ли си за такъв футболист?

– Що за въпрос! Кой футболист не е чувал за Рицци. За него се разправят легенди. Най-голямата похвала за един футболист е да кажат: "Играе като Рицци." Но Рицци не се състезава вече от двадесет години и всички, даже моят треньор бяха сигурни, че той отдавна е умрял.

А се оказа, че работи тука като градинар! Така се запознах с Джузепе Рицци.

След това Джузепе стана мой приятел. Привечер Ева, аз и Джузепе често излизахме на разходка. Разказваше ни много интересни истории. Рицци. . . Но за Рицци по-късно.

Ден след ден отивахме с Рицци в лабораторията и след известно време между нас беше установена радиовръзка.

Шефът ни бе доволен. Достатъчно беше да ме "свържат" с Рицци, за да чувствувам всичко, каквото чувствува и той.

И най-после дойде денят, когато всичко беше готово. През този ден нашият "настойник" телефонира на Солеквани.

– Днес вашият отбор играе с "Капарела". Поставете на поста централен нападател Санто. Няма да съжалявате.

Не слушах какво му отговаря Гвидо. Мислех само какво значи всичко това. "Капарела" – това е един от най-силните отбори, а аз не бях се научил да играя добре.

Гвидо се съгласи.

Отидохме на стадиона един час преди мача. Нашият шеф зае две места – за себе си и за Джузепе.

– Ще играеш, момко. И то така, както никога през живота си. Дали ще си нервен или не, това няма никакво значение. Ти си силен и издръжлив. Джузепе нямаше твоето тяло, даже и в най-добрите си години, а ти никога няма да имаш талант. Днес ще играеш ти, а Джузепе, който ще наблюдава играта от трибуните, ще разполага с тялото ти и ще се грижи за тебе. Ще играеш така, както би играл на твоето място Джузепе Рицци.

Играта започна. Бях страшно нервен, но изведнъж се успокоих – разбрах, че шефът е включил радиостанцията.

Всички за дълго запомниха този мач.

В началото отбраната на "Капарела" изобщо не ми обръщаше внимание – познаваха ме добре от миналите срещи. Припомниха си за мене едва когато с лекота преминах трима играчи и отбелязах първия гол. И нататък всичко вървеше като по масло!

Джузепе следеше от трибуната всяко мое движение и мислеше за това, какво би направил на мое място. Тези светкавични решения успявах да приема моментално. След това Джузепе ми каза, че съм играл по-добре, отколкото той по своето време, защото съм имал по-добра кондиция.

Когато вкарах втория гол от изключително трудно положение, трибуните се развълнуваха като море.

Този ден "Капарела" загуби с такъв резултат, с какъвто не беше губил от своето създаване.

И така от мач на мач. Гвидо не можеше да си намери място от щастие. Появиха се реални шансове неговият отбор да стане шампион.

Не искам да говоря колко щастливи бяхме с Ева: най-сетне можехме да се оженим и на сватбата поканихме целия отбор. За утрешния ден не мислехме – печелех маса пари. Всичко вървеше повече от добре.

Скоро започнах да чувствувам как се променят моите навици. Обичах да прекарвам вечерите си в къщи. Ева се радосваше, когато желаеше да се поразходи, а мен даже с коне не можеха да ме измъкнат от фотьойла. Шефът ми се подсмиваше, твърдейки, че в мен са се появили старческите навици на Джузепе. Сега мисля, че в това имаше нещо вярно.

Джузепе често идваше при нас. Свикнахме със стареца. Той неведнъж казваше, че най-сетне си намерил семейство.

Единственото нещо, което покриваше всичко със сянката на печал, бе здравето на Джузепе. Напоследък старецът се чувствуваше все по-зле. Преди всеки мач шефът започна да му дава някакви стимулиращи средства. Джузепе не издържаше напрежението на цяла среща.

Моите прояви ставаха все по-добри. Няма да разказвам за тях. За Санто ди Кавес, най-добрия футболист на света, знаете всички не по-лошо от мен.

Господарят с парите, които спечели благодарение на мен, си купи голяма нова къща с модерна лаборатория.

По него време нашата сметка в банката растеше непрестанно и се чудехме какво да правим с парите си. С една дума, всичко беше прекрасно.

. . . Това се случи на финалния мач за шампионата. Пристигнахме със закъснение на стадиона. Джузепе се оплакваше от болки в сърцето. Гвидо телефонира най-малко десет пъти – умоляваше ме да побързам: било започнало вече първото полувреме. Джузепе лежеше на кушетката. Краищата на устните му бяха сиви. Нашите погледи се срещнаха. Той се усмихна: "Всичко ще бъде добре, момко."

Шефът се наведе към него.

– Може би ще успеем да се доберем до стадиона. Джузепе продължи с молещ глас – днес е финалният мач. Пулсът ти вече се оправя.

Пристигнахме преди започването на второто полувреме. Нашият отбор губеше. Гвидо с треперещи ръце ми помогна да се преоблека. Излязох на терена.

Този ден Джузепе надмина себе си. След втория гол, който вкарах във вратата на "Брокс", зрителите се изправиха на крака. Техният вик се чуваше сигурно на много мили от стадиона.

А аз не престанах. Проврях топката между двама защитници на "Брокс" и от ъгъла на наказателното поле стрелях неспасяемо под напречната греда.

И изведнъж ме обзе неописуема тъга. . .

Боже, и досега ми се свива сърцето, като си припомня за това. Изведнъж сякаш се сломих. И веднага се досетих какво става.

Погледнах към трибуната. Около мястото, където обикновено седяха нашият пълномощник и Джузепе, се трупаха хора. Те закриваха от погледа ми Джузепе, но аз и така знаех, че когато се разпръснат – няма да го видя повече.

Този мач изиграх някак си докрая. Станахме шампиони.

На другия ден вестниците описваха с патос целия мач, възхваляваха до небесата блестящата игра на Санто ди Кавес, който грабнал под носа на "Брокс" победата, а накрая се четеше и такава бележка: "За напрегнатия характер на срещата свидетелствува и това, че един зрител умря на трибуните от сърдечна атака, не можейки да понесе третия гол във вратата на "Брокс".

На погребението на Джузепе плака само Ева. Аз стоях безмълвен и една мисъл не ми даваше покой. Отидох при шефа. Стоеше в своята лаборатория.

Попитах го колко щеше да живее още Джузепе, ако не трябваше да "играе" заради мен.

– Още десет-петнадесет години – ми отговори с безразличие. – Това напрежение му струва скъпо. Но ти не се безпокой, момче. Това е животът, както казват французите. В края на краищата Джузепе не можеше да се надява на нещо хубаво. А ти не се притеснявай, ще ти намерим друг прочут безработен футболист.

– И ще го убием, както убихме Джузепе?

Той ме погледна с удивление.

– Не ми харесва тонът ти.

Не го ударих.

Ритнах само клетката с плъховете, които седяха тихо, сякаш подслушваха разговора. Клетката се завъртя, а аз, без да се обръщам, излязох. Повече не видях моя работодател.

Илюстрация: Петър РАШКОВ

екран

1

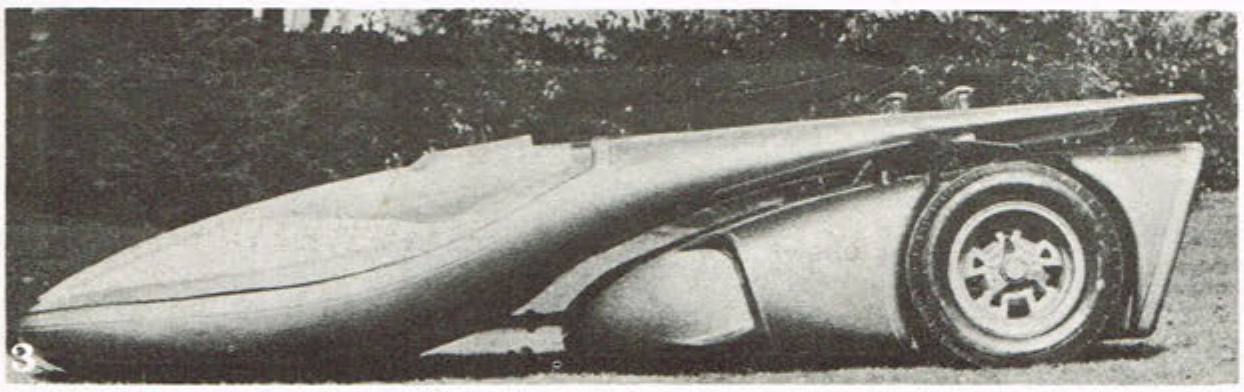
2

1 Вратарят на полския национален отбор Ян Томашевски тържествува – той бе герой на мача с Англия (1:1 на "Уембли"), след който поляците осигуриха участието си във финалния кръг за световно първенство по футбол. (Кийстоун – БТА)

2 Унгарският скиор Тибор Палкович демонстрира новите ролери, които позволяват на спортистите да тренират на сухо при условия, много близки до снежните.

3 Известният конструктор Луиджи Колани създаде прототип на "безопасна" състезателна кола, чиято кабина, разположена в предната част, се отделя при катастрофа заедно с пилота. Двигателят е 8-цилиндров "Шевролет" с мощност 1000 конски сили.

3

ВИ ЗАЛОЖНИЯТ ОТБОР ТРИДЕСЕТНИЦИТЕ

ДИМИТЪР МИЛАНОВ – заслужил майстор на спорта. Дясно крило на армейците и националния отбор. Играл е 39 мача в "А" отбора на България – автор на 20 гола в тях. На шесто място в листата на голмайсторите на националния отбор. На първо място сред стрелците в шампионатите на страната през 1948/49 и 1951 г. С отбора на ЦДНА – 10 пъти републикански шампион и 3 пъти носител на купата на Съветската армия. Бронзов медалист от олимпийските игри в Мелбърн.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

•АРАРАТ• ЕРЕВАН

Настоящият сезон бе изключително успешен за футболистите от ереванския клуб: те станаха едновременно шампиони на СССР и спечелиха купата на страната – две отличия, които никога досега не бяха печелили.

Състав (от ляво на дясно): клекнали – Геворкян, Петросян, Казарян, Погосов, Андриасян, Абрамян, Заназанян и Месропян, прави – лекарят на отбора А. Юсуфян, Ищоян, Коваленко, началникът на отбора Р. Цигикян, старши треньорът Н. Симонян, треньорът А. Кегян, Саркисян и треньорът О. Абрамян.

Снимка: В. КИВРИН